UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97th Street
Edmonton 17, Alta, Canada
Phone: 422 - 5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата в Канаді — $5.00
Окреме число: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

28
СІЧНЯ 1971
Число № 4
тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLII VOL. XLII
JANUARY 28, 1971

Посадник Едмонтону Айвор Дент проголошує "День української незалежности" в Едмонтоні. Сидять у першому ряді зліва: п-і Н. Фарина, ВПреосвящ. Владика Андрій, посадник І. Дент, Преосвящ. Владика Ніл; стоять у другому ряді зліва: д-р В. Гирак, д-р М. Суховерський, адв. Я. Дзеник, Р. Осташевський — голова відділу КУК, Гр. Барабаш, Д. Прокоп, п-і Ір. Павликовська, адв. П. Саварин, д-р М. Снігурович. Звідомлення — на 3-ій сторінці.
фото: "Альфа"

КЛОПОТИ З НЕЛЕГАЛЬНИМИ ІМІГРАНТАМИ

Канадський уряд має клопіт з нелегальними імігрантами, які прибули до Канади на відвідини, тут залишилися і стали на працю.

Згідно з канадським іміграційним законом відвідувачі не мають права приймати якоїнебудь праці в Канаді.

Міністерство іміграції звернулося до федерального кабінету, щоб він зайнявся цією справою й поручив спосіб, в який можна б позбутися нелегальних імігрантів із праці. Це важне зокрема тепер, коли в Канаді є так багато безробітних. Припускають, що в Канаді працює бл. 200,000 нелегальних імігрантів. Найбільше число з них — то громадяни ЗДА, які втекли до Канади перед військом.

ВАНКУВЕР І КАЛҐАРІ ЗРОСТАЮТЬ НАЙСКОРШЕ

Із 19 більших канадських міст Ванкувер та Калгарі виявляють найбільший приріст населення на 1 червня 1970 р. Число населення Ванкуверу зросло на 3.3%, те місто має тепер 1,012,000 населення. Калгарі зросло на 3.2%, має 387,000 мешканців.

Едмонтон зріс на 2.7% й має 449,000 мешканців.

Числа населення інших канадських 1 червня були такі: Оттава — 536,000, Торонто — 2,366,000, Вінніпег — 545,000, Саскатун — 128,000, Ріджайна — 141,000 і Вікторія 189,000.

В 19 більших канадських містах жило 1 червня 1970 р. 48.9% всього населення Канади.

Розходження в Коммонвелту

КОНФЕРЕНЦІЯ МАЛО НЕ ЗАКІНЧИЛАСЯ РОЗВАЛОМ

Від 14 до 23 січня в Сінгапурі відбувалася конференція держав Британського Коммонвелту, тобто держав, що належать до т. зв. британійської спільноти народів. Членами Коммонвелту є 31 держав, в більшости країни, що були колись англійськими колоніями. Лише після 1955 р. в члени Коммонвелту прийнято 25 нових держав, між якими більшість із муринським населенням. Всі народи держав Коммонвелту мають бл. 900 мільйонів населення, а їхні держави займають майже одну четвертину території всіх держав світу. Хоч члени Коммонвелту мають різні політичні устрої, всіх їх єднають політичні, культурні та господарські зв'язки.

18-ТА КОНФЕРЕНЦІЯ

Цьогорічна, 18 з черги, конференція держав Коммонвелту відбулася вперше не, як досі, в столиці Англії, але в Сінгапурі. Але цього року вперше зарисувалися на конференції такі великі розбіжності між Англією та деякими членами Коммонвелту, головно африканськими державами, що заповідався розвал Коммонвелту. Причиною розходжень було те, що новий англійський консервативний уряд, з прем'єром Е. Гіт-ом на чолі, погодився продати Південно-африканському союзові зброю.

Південно - африканський союз завів у себе закони, які надають права лише білим мешканцям, а дискримінують негрів. Проти того протестували сусідні африканські держави в ОН і на конференції Коммонвелту. Англія старалася вплинути на зміну дискримінаційних законів, але без ніякого успіху. Під натиском держав Коммонвелту, Південно-африканський союз виступив у 1961 р. з Коммонвелту, а в 1964 р. англійський лейбористський уряд відмовився продавати йому якунебудь зброю.

Рішення прем'єра Е. Гіта продавати зброю Південно-африканському союзові є обосноване складним положенням на Індійському океані, що був колись виключно під контролею Англії. Після війни, наслідком важкого господарського положення, Англія забрала з Індійського океану всі свої воєнні кораблі й позамикала всі морські воєнні бази, окрім Сінгапуру.

На місце англійських кораблів, появилися на Індійському океані советські воєнні кораблі деколи до 30 нараз. За інформаціями західноевропейських держав, СССР має тепер на Індійському океані 10 воєнних кораблів, у тому 3 судна із ракетними бомбами, одне підводне судно, два судна з пальним та один корабель для висадки вояків на суходіл. Совєтські воєнні кораблі відвідують постійно 18 портів на узбережжі Індійського океану.

Англія та ЗДА мають лише централю для повітряної комунікації на острові Дієго Ґарсія, ЗДА мають воєнну морську базу в порті Барейн, а Англія має ще кілька воєнних кораблів у Перській затоці, які, одначе, теж будуть відкликані. Щоб бодай частинно здобути противагу проти советських воєнних суден, Англія хотіла продати Південно-африканському союзові літаки, гелікоптери та патрульні прибережні човни.

Проти того виступили гостро сусіди Південно-африканського союзу — Індія, Пакістан, Цейлон та інші, які побоюються, що Південно-африканський союз використає англійську зброю проти своїх чорних сусідів.

СУПЕРЕЧКИ Й ДИСКУСІЇ

Справа продажу зброї викликала такі гострі суперечки й дискусії, що грозило не лиш розбиттям конференції, але загалом розвалом Коммонвелту. Завдяки деяким більш поміркованим противникам продажу зброї, м. ін., канадському прем'єрові П. Трюдо, вдалося спір полагодити так, що Англія відкладе на якийсь час продаж зброї, а члени Коммонвелту придумають якусь формулу, яка дозволила б кожному членові Коммонвелту вести свою незалежну політику.

Замітне, що навіть у час конференції, попри Сінгапур переплили два советські воєнні кораблі в напрямі Індійського океану, меначе на підтвердження побоювані прем'єра Гіта, що СССР вповні опанує Індійський океан.

З'їзд консервативців

У Калгарі відбулася конвенція консервативної партії Алберти. В конвенції взяло участь 1,764 осіб, в тому бл. 1,000 членів партії. Решта то були гості й обсерватори.

Албертська консервативна партія має тепер у парляменті 10 послів. Досі 55 кандидатів зголосили замір кандидувати в найближчих провінційних виборах.

БОРОТЬБА ЗА МИР НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ

Спеціяльний представник ОН для справ замирення на Близькому Сході, шведський дипломат Ґ. Яррінґ відвідав Ізраїль та Єгипет, щоб безпосередньо від урядів обох держав довідатися про їхні умови миру.

Єгипетський уряд хоче: звільнення Ізраїлем усіх арабських територій, зайнятих у війні 1967 р.; заяви Ізраїлю, що не буде намагатися зайняти чужі території; полагоднення справи палестинських втікачів, з узглядненням слушних прав палестинського народу; закінчення спорів про право плавби по водних дорогах для всіх зацікавлених держав; визнання суверенности всіх держав, тобто Ізраїлю й арабських держав, та гарантії миру та суверенности всіх зацікавлених держав.

Якщо Ізраїль не погодиться на ті умови, то Єгипет вважатиме існуюче тепер перемир'я закінченим 5 лютого ц. р. Ізраїльський уряд відповів, що не може бути й мови про відтягнення ізраїльських військ перед замиренням.

Крім того, ізраїльський уряд хоче вести переговори безпосередньо з-зацікавленими арабськими державами й не погодиться на ґарантії великодержав чи ОН. Ті гарантії мають бути одною із точок миру.

Одначе приватно Ізраїль заявив, що готов віддати 95% зайнятої арабської території, включно з деякими частинами Єрусалиму, щоб лише забезпечити мир на Близькому Сході. Араби дістали б свої головні мечеті в Єрусалимі: Ель Акса та мечеть Омара, які творили б арабську територією, а до того араби мали б вільний доступ до інших арабських святинь, які, одначе, були б під ізраїльською владою. Ізраїль готов звільнити теж півострів Синай, залишаючи собі лиш оселю Шарм ель-Шейк, що контролює Акабську затоку. На сирійському кордоні Ізраїль згідний віддати Сирії Ґоланські узгір'я, залишаючи за собою лише вузький пояс, щоб можна боронити ізраїльські оселі на випадок потреби.

Офіційного підтвердження цих ізраїльських пропозицій немає, але кореспондент англійської газети «Дейлі Експресс» твердить, що це не вигадка.

Замітне, що єгипетський президент А. Садат, який раніш погрожував, що Єгипет 5 лютого розпічне дальшу війну, якщо Ізраїль не прийме єгипетських умовин, тепер став більш примирливий.

Ізраїльська газета «Джерузалем пост» приписує це розмовам советського президента Н. Підгорного, який побував у Єгипеті, щоб офіційно відкрити Асванську греблю. Підгорний прийхав до Єгипту кілька днів перед відкриттям і відбув довгі розмови з Садатом, стараючись переконати його помиритися з Ізраїлем. Для осягнення тої цілі він публічно, з нагоди відвідин міста Олександрії, обіцяв Єгиптові всебічну піддержку й поміч. Підгорний, мабуть, побоюється, що якщо Єгипет почне свіжо війну з Ізраїлем, то знову її програє, а СССР буде мусіти знову посилати свіжу зброю та військову техніку.

Найближчі тижні покажуть, які вигляди на замирення на Близькому Стоді. Посередник ОН Яррінґ у своїх намаганнях довести до миру буде мати деяких помічників.

БУРХЛИВА ДЕМОНСТРАЦІЯ У ВІКТОРІЇ

Святочне відкриття 29-ої сесії провінційної леґіслятури Британської Колюмбії розпочалося бурхливою демонстрацією 1,500 безробітних, що з криком: „Хочемо праці!" перервали перегляд почесної сторожі, що його переводив губернатор провінції Дж. Нікольсон. Один з демонстрантів кинув у напрямі прем'єра В. Беннета зігнули помаранчу, яка перелетіла попри його голову.

Поліція усунула демонстрантів з перед будинку парляменту, але ще того самого дня демонстранти вибили вікна в будинку леґіслятури й побили важко одного зі сторожів. В час сесії бл. 150 демонстрантів вдерлося до залі засідань і вигуками перервали тронову промову, яку читав губернатор. Поліція усунула демонстрантів.

Демонстрацію організувала федерація праці Британської Колюмбії, щоб звернути увагу провінційного уряду на проблему безробіття в провінції.

ОБОВ'ЯЗКОВА АСЕКУРАЦІЯ АВТ У АЛБЕРТІ

Починаючи з 1972 р., в Алберті обов'язуватиме власників авт обов'язкова асекурація, авт. Хто не матиме посвідки, що його авто забезпечене, не дістане реєстраційної таблиці на 1972 р. Асекурацію будуть продавати приватні асекураційні компанії. Провінційний уряд устійнить лише висоту асекурації. Досі ще не проголошено, на яку суму мають бути асекуровані авта.

МЕНШЕ АНГЛІЙЩИНИ У КВЕБЕКУ

Починаючи 3 вересня ц.р. у всіх англійських школах Квебеку навчатимуть обов'язково французької мови. Від вересня 1972 р. деякі предмети, яких тепер навчають англійською мовою, будуть навчати французькою мовою.

Обчисляють, що французька мова в квебекських школах усуне бл. 40% англійської мови, в порівнанні з теперішним станом.

* **Професор політичних наук** Калґарського університету д-р Ф. МекКіннон сказав, що канадська монархія коштує кожного канадця два центи річно. Зате Канада має одну з найздоровіших конституцій у світі.

* **За перших 11 місяців 1970** р. Алберта дістала 145 мільйонів дол. більше за нафтову ропу та ґаз, як у 1969 р. В цілому, провінційний уряд дістав за ропу та земний ґаз один мільярд 141 мільйонів долярів .

* **У 1970 р. в Канаді** виконано різних вартісних мінералів на загальну вартість п'ятьох мільярдів і 800 мільйонів долярів, на один мільярд більше, як 1969 р. За минулих п'ять років вартість викопаних мінералів зросла вдвоє.

* **Залізнича компанія** Сі-Пі-Ар замовила 600 великих вагонів для перевозу дерева за ціну 3,900,000 дол. Вагонами возитимуть дерево до ЗДА.

* **Англійський уряд** дасть кол. англійському дипломатичному представникові в Монреалі Дж. Кроссові "бонус" в сумі бл. 25,000 дол. за його терпіння в часі захоплення квебекськими терористами та за відмову писати спомини про це.

* **Керівник** головної організації палестинських терористів Аль Фата заповів, що палестинські терористи закриють усі свої бюра в Ливані та заберуть своїх членів з Ливану, щоб не утруднювати відносин між Ливаном та Ізраїлем.

* **Американська** воєнна фльота вишколює чорних дельфінів для контролі суден під водою у в'єтнамських портах, щоб там часмо не крутилися ворожі нурці, які могли б пошкодити воєнні судна.

* **В 1959 р.** коли ще не було щіплянки проти поліо, в ЗДА вмерло від поліо 3,145 осіб, а 21,269 було спаралізованих. В 1969 р., коли всіх дітей щеплено, було всього 19 захворінь на поліо, які закінчилися паралічем.

Короткі bістки

* **В Ню Йорку є** пів мільйона собак, в Лос Анджелес 300,000, в Лондоні, Англія — 700,000, в столиці Японії Токіо — 280,000, а в Мехіко — місті й околиці — один мільйон.

* **У ЗДА є 300,00 лікарів,** у тому лише 21,000 жінок. В ЗДА припадає один лікар на 650 мешканців, у Італії — один на 580, а в СССР — один на 400 мешканців. Але в СССР, між лікарів, мабуть, зачислені теж фельдшери.

* **Два американські вчені** обчислили на основі даних англійської асекураційної компанії Ллойд та інших джерел, що протягом минулих 2,000 років топилося щороку бл. 500 різних суден у морі. На дно моря пішло в тому часі мільйон кораблів.

* **Від 1966 р. досі** твори китайського комуністичного провідника Мао Цзедуна в чотирьох томах вийшли 150-мільйоновим тиражем, а «мала червона книжечка», яку має кожний китаєць, тиражем 740 мільйонів примірників. Поезії Мао вийшли 96-мільйоновим накладом.

* **На безлюдному острові** недалеко Лос Анжелес згинуло 29 великих чорних китів (17 самців, 11 самиць та одно мале) без видної причини. Деякі фахівці від китів пояснюють, що кити вчинили самогубство.

* **Англійський совєтознавець** Віктор Зоржа твердить, що опубліковані недавно спомини Н. Хрущова не автентичні, а є фабрикацією совєтської політичної поліції КҐБ та американської політичної поліції Сі-Ай-Ей.

* **У горах у Франції** розбився малий військовий літак, в якому їхав один адмірал, кілька генералів та члени французької атомової комісії. В літаку стався вибух пального. Всі пасажири згинули.

* **Трьох мадярів,** які примусили румунський пасажирський літак летіти до Мюнхену, в Німеччині, засудив мюнхенський суд на 2 роки тюрми кожного.

* **Французький суд** засудив на 20 років тюрми французького старшину в НАТО Ф. Рассіля за те, що протягом шести років передав румунським агентам фільми з 12,000 таємних документів НАТО. Йому заплатили за це 18,000 дол.

* **У Німеччині** вчинив самогубство 51-річний урядник міністерства закордонних справ д-р Г. Поммереннінґ, який займався справами державної безпеки. Того роду невиясненних самовбивств було в Західній Німеччині вже кілька.

* **У Менчестері, Аоглія,** побувала з відвідинами советська делеґація молоді з Ленінграду. Студентка Ленінградського університету Марія Вовчок, що була перекладечем групи, звернулася до англійської влади, щоб їй дозволили залишитися в Англії.

* **З комуністичного Китаю** до Гонґ конґу втікають щороку бл. 10,000 китайців. При кінці листопада м.р. втекло 200 китайців, але 32 втопилося в ріці, що відділює Китай від Гонґ конґу.

* **Японська фабрика** автомобілів, відтягнула назад 63,485 автомобілів, в яких мотор не в пор'ядку. Велика частина автомобілів — то модель «Гонда-1300».

* **У Москві вийшли з друку** спомини совєтського маршала І. Баґрамяна, в яких він висловлює признання Н. Хрущову за його намагання вдержати совєтський фронт у Києві в 1941 р. перед німецьким наступом, але не приписує йому великих заслуг.

* **Ізраїльська організація** для переслідування нацистських злочинів призначила нагороду 50,000 дол. за віднайдення та арештування націстичного лікаря д-ра Й. Менґеле, який винищив багато жидів у концентраційному таборі Авшвіц.

Гітлер хотів миритися зі Сталіном

У Лондоні, Англія, вийшла з друку книжка англійського воєнного історика Б. Л. Гарта, в якій він пише, що Гітлер хотів миритися зі Сталіном коштом України.

Гарт покликається на інформації німецьких старшин, які були приявні на розмові тодішного міністра закордонних справ СССР В. Молотова з німецьким міністром Ріббентропом в окупованому німцями Кіровограді в 1943 р. Е. Ріббентроп пропонував Молотову замирення з тим, що німецько-советський кордон мав бути на Дніпрі. Молотов годився на німецьку пропозицію, одначе пропонував кордон на колишньому советсько-польському кордоні, тобто на Збручі. Гітлер на це не погодився, і війна велася дальше.

З того виходить, що Сталін в 1943 р. не був певний своєї перемоги, коли хотів миритися з Гітлером. Замітне, що ані англійська ні американська розвідка нічого не знали про цю зустріч.

ЗІ ЖИДАМИ БУВ УКРАЇНЕЦЬ

Між засудженими в ленінградському процесі советськими жидами був теж один українець, 28-річний Олекса Мурженко з Харкова. Він, поза школою та ув'язненням, прожив усього два роки на волі й тому хотів вирватися за кордон.

У свому останньому слові він просив для себе поміркованої кари, але передусім просив помилування для своїх двох співвязнів — жидів, що були засуджені на кару смерти.

Мурженка засудили на 14 років тюрми.

Японсько-совєтька торгівля

Японія зробила торговельний договір з СССР, на основі якого Японія протягом п'яти років купить понад вісім мільйонів кубічних ярдів советського дерева, вартости 163 мільйонів долярів. За ту суму Японія має доставити до СССР машини та товари щоденного вжитку.

Японські промисловці зацікавлені теж сибірським земним ґазом. Японці хотіли б купувати в СССР річно чотири мільйони кубічних ярдів земного ґазу. Зате вони мали б побудувати потрібні споруди, які будуть коштувати бл. 600 мільйонів долярів. Половину коштів мали б покрити японці.

Японці вже розпочали підготовчі праці для видобування вугілля в околиці Якутська, звідки будуть забирати два мільйони тонн вугілля річно. Японці висловили побажання видобувати на Сибірі мідь та нафту, як теж купувати електричну енергію. Японці мали б самі побудувати водну електрівню на Сибірі й звідти спроваджувати струм до Японії.

ПРОГРАБУВАЛИ „ЕР КЕНАДА"

Група замаскованих бандитів напала на магазин канадської повітряної лінії „Ер Кенада" в Лондоні, обезвладнила чотирьох сторожів, розбила панцерну касу й забрала золота вартости 75,000 дол. Окрім того, напасники забрали збірку давніх монет.

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

Направа авт і троків — Перевірка моторів
Продаж високоякісної ґазоліни та оливи до авт.

Artic Service Station Ltd.
12608 Fort Road Edmonton, Alta. Ph. 476-2212
Власник і керівник: Маріян Страшок

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

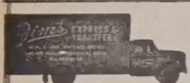

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669.

Подяка:

Складаємо щиру подяку чоловічому хорові Українського Народнього Дому „Думка" та п-ві М. Свистунові — диригентові за участь у нашій різдвяній архиєрейській св. Літургії.

За парафію св. Юрія:

І. Руданець, голова — інж. З. Васараб, секретар

о. В. Тарнавський, парох

Дарунки для рідних в Україну
висилає до ваги 44 фунти
VEGA
UNIVERSAL STORE
10343 - 97 St., Edmonton
Велика обнижка цін!

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

AARON DENTURE CLINIC
Затверджений дентистичний механік
10816 - 82 Аве.,
Полудневий Едмонтон
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

Дрібні оголошення

● Старокрайові ковдри з нашої або доставленої вовни чи пуху робимо на замовлення. Ціни приступні.

Говоримо по українськи.
WOOL CARDING
9618 - 111 Ave., Edmonton
Tel.: 479-2284

—o—

● **ЗАХОПЛЮЮЧИЙ вид на ріку з Ейда Бульвар.**

Цей дім із трьома спальнями має багато вбудованих додатків. Головна спальня на першій підлозі. Віталньня (лівінґ-рум) має камін („фаерплейс") для палення деревом. Є теж окрема їдальня Ґередж на один автомобіль. В городі великі овочеві дерева.

Ціна 25,800 дол.

Телефонуйте після 6-ої години вечора на ч.: 434-5646.

—o—

● **ДО ВИНАЙМУ** модерний, умебльований ДІМ з двома спальнями, найрадше старшому подружжю.

Треба б жити в домі враз із власником-пенсіонером.

Північний Едмонтон, близько Нортґейт Шапінґ Центер. Тел. ч.: 454-4719.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕТРИСТИ

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі — Припасовує окуляри

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Dr. J. D. Tchir
ОПТОМЕТРИСТ
401 Теглер Блдґ.
101 Стріт і 102 Авеню
Едмонтон
Тел.: 422-2856
В Форт Саскачеван кожної середи.
Тел.: 543-3464

Dr. M. F. Stadnyk
Dr. Irwin Stadnyk
Окулісти-Оптометристи
512 Canada Bldg. Saskatoon
Phone 242-8656

Д-р Мирон Старко
Спеціяліст — оператор
носа і залози (glands). від глухоти, недуг горла, дидTonsils, adenoids, сайнисис нищі і кормового проводу
225 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave., Edmonton
Тел.: офісу 424-4773
дому 482-2217

Canadian Denture Clinic
Certified Dental Mechanic
109 Baltzan Building
10156 - 101 Street
EDMONTON, Alberta
Phone: 422-8639
(гарантований дентистичний механік)

GREAT MEALS
SAFEWAY
that fit the budget!

No need to shatter your budget to serve great meals! We have so many wonderful buys on meats and vegetables, and foods to serve with them, that it's a cinch to serve your family's favorite meals, economically. For service savings and satisfaction

SHOP SAFEWAY!

SAFEWAY
CANADA SAFEWAY LIMITED

Ізраїль купує бойові літаки

Давніше Ізраїль купував реактивні бойові літаки „Міраж" у Франції. Після 1967 р. Франція відмовилася продавати дальші літаки Ізраїлеві, боячись гніву арабів. Ізраїль тоді звернувся до ЗДА, які продали кількадесят американських реактивних бойових літаків „Фантом". Одначе, незалежно від того, ізраїльські інженери почали працювати над проектом власного літака.

За 200,000 дол. один швайцарський інженер продав Ізраїлеві плян моделю французького літака „Міраж-3", який ізраїльські інженери удосконалили. Досі відбуто вже три пробні лети, які себе вповні виправдали. В фабриці літаків працює тепер 12,000 робітників. В 1972 р. там працюватиме 20,000 робітників, які будуть виробляти один літак щомісяця. Ізраїльський літак може підноситися з короткої розгонової площі й може летіти зі скорістю більшою, як півтора скорости звука. Ізраїльські літаки є озброєні в дві невеликі гарматки та один машиновий кріс, який з шістьох отворів стріляє 6,000 куль на хвилину. Одночасно літак може везти три тонни бомб. Літаки мають вбудований мотор Дженерал електрік, який мають і американські бойові літаки.

Крім літаків, Ізраїль розпочав виробництво своїх танків, бо мав теж труднощі із їх закупом. Тепер ізраїльська фабрика випускає двоякі танки, вироблені на взір американських та англійських, з тою лиш різницею, що ними можна користуватися і на пустині і у горах. Таким способом Ізраїль старається унезалежнити себе від закордонних достав зброї.

—o—

Річна передплата „УВ" – тільки $5.00

ОГОЛОШЕННЯ НОВОЇ РЕЧОВИНИ, ЩО ГОЇТЬ: СТЯГАЄ ГЕМОРОЇДИ

Ексклюзивна лікувальна субстанція, як перевірено, стягає гемороїди й направляє ушкоджені клітини.

Славетний інститут для дослідів винайшов єдину в своєму роді субстанцію, що стягає гемороїди безболісно. Вона усуває сверб і прикрість до мінут і приспішає лікування ушкодженої, запаленої тканини.

В кожному випадку, коли уступав біль, стягалося також ушкоджене місце.

Найважніше з усього те, що наслідки були такі досконалі, що ця поправа тривала багато місяців.

Цього доконано новою лікувальною субстанцією (Біо-Дуне) яка швидко помагає гоїти ушкоджені клітини.

Тепер Біо-Дуне можна мати в масті і в формі під назвою Preparation H. Питайте за ним в дрогсторах. Будете задоволені, або звернуть вам гроші.

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст ниркових недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи.
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone Office: 482-4744
Res.: 484-3821

SAVE $$$$
JASPER AUTO PARTS
Edmonton
SAVE UP TO 50%
Guaranteet Parts for ALL CARS & TRUCKS
PHONE: 599-6621
Mailing Address:
Box 262, St. Albert, Alta

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION LTD.
10635 - 95 St. Edmonton
Phone 424-4401

Бомби в совєтській амбасаді в Австралії

У Канберрі, Австралія, арештовано двох болгарів, 23-річного Н. Тетрва та 19-річного Н. Йорданова під замітом бомблення амбасади. Болгари підклали бомби під 27 із 30 вікон будинку амбасади. Бомби вибухли й таки добре настрашили урядників амбасади, що вже спали.

Полісмен, що беріг будинку амбасади, хотів перешкодити замаховцям, але вони його кинули до землі й обезвладнили.

Два довгометражеві польські фільми
ВПЕРШЕ В КАНАДІ!
СЕНЗАЦІЙНА ДРАМА
ДОТИК НОЧІ
В польській мові з англійськими написами.
Другий повнометражевий кольоровий фільм, що здобув нагороду:
СПРАВА ЛЕТУНА МАРЕША
Avenue Theatre
9030 - 118 Ave., Edmonton Ph. 477-3233
Неділя, 24 січня 1971
Двері відчинені: год. 1:45 попол.
Початок фільмів:
ЛЕТУН МАРЕШ — год. 2:15; ДОТИК НОЧІ — 4:15
Вступ: дорослі $2; студенти до 18 років $1.50; діти нижче 12 років 50 центів

Не ризикуйте, але асекуруйте!

АСЕКУРАЦІЇ: від вогню ● авт і троків ● бонди для контракторів ● від крадіжі ● особиста відповідальність.

Наше завдання — не лише мати багато клієнтів, але теж дати найкращу обслугу!
Переконайтеся про це самі!

J. GULAYETS
Insurance Mgr.

Асекурація — то не витрата, а зиск.

STAR AGENCIES (Insurance) Ltd.
Phones: 429-2657 — 422-7218
10018 - 101 A Ave. Edmonton

Посилаю ——— на передплату „Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

10 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і
стара адреса: ....

Ім'я і
нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)

Вісті з Едмонтону

Вибирають управу відділу ЛУКЖ

ПАРАФІЇ ПРЕСВЯТОЇ ЄВХАРИСТІЇ

На річних загальних зборах відділу ЛУКЖ Пресвятої Євхаристії вибрано на цей рік управу в такому складі: попередня голова — А. Клодій, голова — И. Кулеба, заступниці: 1. К Кардинал, 2. С. Раско; секретарка — М. Даскавич, скарбничка — Г. Крокош, члени управи: попередні голови: М. Демчук, М. Страшок.

Підкомітети: базар-чай: М. Даскавич; парафіяльні обіди — А. Біло; інші обіди: К. Кардинал; великоднє печиво — М. Головата; церковні обруси — М. Луценко; шпиталі — К. Осадчук; Дім пенсіонерів — К. Кардинал; недільна таца — К. Чимшин; народні танці — Е. Серінк; культурний комітет: М. Демчук; архів-музей: М. Нагуляк, повідомлення: Р. Сліпчук і Н. Мартинюк; квіти: Г. Крокош; картки: М. Даскавич; пресові референтки: Н. Федуник, Е. Гук; друки — И. Кулеба, радіопрограми — С. Трильовська; куховарські приписи: М. Даскавич, М. Демчук; контрольна комісія: С. Раско, Е. Гук, М. Щербанюк; номінаційна комісія: А. Глушак, М. Попіль, М. Страшок, Г. Крокош, И. Кулеба й о. парох Я. Федуник, що є духовним асистентом відділу.

Збори відбулися 7 грудня ввечері. Предсідницею зборів обрано п-і А. Клодій, а секретаркою п-і С. Раско. Протокол минулорічних зборів прочитала п-і М. Нагуляк.

Звіти. М. Даскавич, секретарка відділу, сказала, що відділ відбув 10 звичайних щомісячних сходин, 9 сходин самої управи та улаштував 14 імпрез: парафіяльний обід, чай у єпископській резиденції, продаж у «Норт Гейт» великоднього печива, парафіяльна просфора, сніданок для 37 дітей після першого Св. Причастя, храмова гостина, кіоск на виставковій площі, День ЛУКЖ, сніданок для членів УКЮ в день їхнього патрона св. Михаїла, поміч у влаштуванні перекуски в час відкриття Дому пенсіонерів, участь в іменинах Владики Ніла, благословлення пропам'ятної таблиці ЛУКЖ, а ввечері того ж дня відвідини і мешканців Дому пенсіонерів, передача різдвяного дарунку для них — вертепу від ЛУКЖ та ялинки і прикрас від БУК, різдвяна гостина для дітвори — учасників курсів народних танців і вівтарної дружини та роздача дарунків для них.

Крім того голова відділу И. Кулеба сама чи в її заступстві інші членкині управи брали участь в імпрезах інших відділів ЛУКЖ чи інших організацій.

Відділ має 72 членкині.

Фінансовий звіт подала п-і Г. Крокош: відділ подарував на сплату нових „форнесів" у церкві 3 тисяч дол., а також церковному комітетові передав 4 тисячі на помалювання церковної залі та різні поправки й добудування в кухні й залі. Ціною 535 дол. куплено устаткування для однієї двоособової кімнати в Домі пенсіонерів, вертеп для того ж Дому — 92 дол., замовлено нові офірники — 450 дол., заплачено вчителеві народних танців — 663 дол., прибиральниці залі — 360 дол., пенсія священикові — 840 дол., посуд для кухні 535.73, допомога потребуючим та інші видатки.

За культурний комітет звітувала п-і М. Демчук. У час місячних сходин улаштовано 10 цікавих імпрез та доповідей. Січень — Дж. Клодій: інформації про спосіб заморожування м'яса; лютий — В. Фарина: як робити різні декорації із потовченого скла; березень — д-р А. Мартинюк: доповідь про шкідливі наслідки вживання наркотик; К. Осадчук: показ печення паски; квітень — Е. Серінк: спосіб прикрашати печиво; травень — Г. Петтігрю: чищення одежі й хідників; збірку одежі для українців у Югославії вели М. Демчук, А. Клодій і С. Раско; вересень — вечірка в честь двох членкинь: К. Савки, яка одержала золоту медалю за успіхи в науці в 9 клясі, і К. Рочковської за найвищі оцінки в 9 клясі школи ім. св. Лева в 1969 році. Учениці одержали стипендії від нашого відділу ЛУКЖ (вручила п-і Демчук); в час сніданія в День патрона УКЮ п-і И. Кулеба вручила стипендії для двох учениць з нашої парафії: Л. Фарина й Д. Поренчук, які в 1970 році закінчили 9 клясу із найвищими оцінками; жовтень — в неділю, 25-го: День ЛУКЖ. Сніданія приготовили, за нашою традицією мужчини парафії й відділу БУК. М. Демчук для пригадки читала статут ЛУКЖ та його пояснила. Тоді відбулася виставка дитячої української літератури заходом п-і О. Росляк, яка виголосила доповідь про виховне значення дитячої літератури.

Листопад: про історію й значення 1 листопада 1918 р. виголосила доповідь п-і Н. Федуник; п-і М. Даскавич з приводу Поминального дня читала вірш «Маки», а п-і Демчук — «Молитву» (переклад з есею учениці Стахняк). У жовтні п-і Бентлі, інструкторка з університету, дала показ ручних, модерних робіт.

О. парох на сходинах говорив про наші обов'язки супроти Української Церкви й обряду, про рідні традиції, про патріярхію та інші актуальні справи.

Від комітету кіоску в час Едмонтонської виставки звітувала п-і М. Головата. Вона сказала, що успіх цього року був великий, і подякувала всім за поміч. У заступстві неприявної п-і К. Кардинал п-і М. Головата подала теж про діяльність комітету кухні: прилагоджено 4 парафіяльні обіди та 7 похоронних обідів за щирою допомогою членкинь нашого відділу.

Хворих у шпиталях відвідувано кожний раз, сказала п-і А. Біло. Були й відвідини у домах.

За чайний комітет звітувала п-і А. Кошка: чайне прийняття в єпископській резиденції (господиня — голова п-і И. Кулеба; помагали: Т. Закотюк, Е. Серінк, Е. Гук й А. Кошка; продаж великоднього печива: М. Головата, А. Кошка, Е. Гук, А. Кучмак, А. Клодій; осінній базар — прилагодили: Т. Закотюк, Е. Гук, А. Кошка, Е. Серінк, Шарун; перекуска в час відкриття Дому пенсіонерів: И. Кулеба, А. Крокош, М. Даскавич, А. Біло, Е. Боднар, М. Попіл.

На курсі народних танців було 59 учасників, сказала п-і Е. Серінк. Тепер є 63, з них — 29 початківців.

Про церковні обруси дбали п-і: М. Луценко, Г. Крокош й К. Кардинал. П-і Луценко від заснування нашої парафії в 1948 безплатно пере церковні рушники та інші речі. За це на зборах висловлено їй окреме признання.

Дописи й повідомлення для газет, радіо й телевізії подавали п-і М. Нагуляк і п-і Е. Гук. Телефонічні повідомлення вела п-і М. Сліпчук.

Касова та інші книжки відділу ведено дбайливо й точно, сказала п-і Демчук від імени контрольної комісії.

Голова И. Кулеба склала щиру подяку членам управи, всім підкомітетам і відділу, також підкомітетам дружині дівчат та УКЮ, а о. парохові — за провід і поради.

Новий рік. Дякуючи за довір'я, п-і И. Кулеба, яку перевибрано на голову відділу, закликала членкинь до дальшої співпраці в новому році.

СЛОВО ПЕРВОІЄРАРХА

Різдвяне послання Блаженнішого Иосифа було записане в Римі на магнетофонній стрічці, і в час останньої радіопраграми Централі Едмонтонської єпархії слухачі Едмонтону й північної Алберти слухали живого слова нашого первоієрарха.

Посадникові Едмонтону Айворові Дентові (перший справа) вручили український прапор у час концерту в Ювілейній авдиторії. На сцені були представники Пласту, СУМ і СУМК. Біля посадника — голова відділу КУК п. Роман Осташевський (промовляє). 22 січня посадник міста підняв український прапор (світлина зліва). фото: "Альфа"

РІК ПАРАФІЇ

Протягом 1970 року в парафії Пресв. Євхаристії було 10 шлюбів, 38 хрестин, 7 похоронів.

До церкви куплено нову систему огрівання за 8,700 дол. (голова церковного комітету — п. М. Кітура). Відділ ЛУКЖ (голова — п-і И. Кулеба) купила новий посуд до залі, офірники; замовлено помалювання залі й нові шафи на посуд. Відділ БУК (голова — п. В. Духній) замовив два „павуки" до церкви. Всі три організації уфундували по двоособовій кімнаті у Домі пенсіонерів, в ціні 525 дол. — кожна.

Справу „павуків" (панікадила) обговорено на сходинах відділу БУК і вирішено більшістю головів замовити з фабрики в Німеччині. Ціна двох „павуків" — бл. 3,500 дол. (за знижкою). Цю справу веде голова В. Духній.

З ХРОНІКИ

Дуже врочисто 22 листопада відбулося благословення Українського дому пенсіонерів. Про це був допис в «УВ» 26 листопада.

З нагоди 25-річчя відновлення Пласту була збірка в нашій парафії. Збірка, яку вела пластунка Д. Порохівник, принесла 31.35 дол. Гроші передано пластовій станиці.

13 грудня була спільна вечеря членкинь відділу ЛУКЖ з їхніми чоловіками. Привітальне слово сказав о. парох та представники організацій. Гостей вітала — голова ЛУКЖ п-і Кулеба.

В неділю 20 грудня о. Яр. Федуник, в оточенні представниць відділу ЛУКЖ, поблагословив «Пропам'ятну таблицю». Таблиця з прізвищами голів відділу ЛУКЖ буде приміщена при вході до церкви. Там будуть прикріплені теж подібні таблиці з іменами голів церковного комітету, відділу БУК, УКЮ та Марійської дружини дівчат нашої парафії.

Тієї ж неділі ввечері управа відділів ЛУКЖ і БУК та їх членство разом з о. парохом відвідали мешканців Українського дому пенсіонерів при нашій парафії, щоб передати їм святочні побажання та дарунки: від ЛУКЖ — вертеп, а від БУК — ялинку та прикраси до неї.

Керівник дому п-і М. Питель та всі мешканці дякували за відвідини та дарунки.

У понеділок 21 грудня старанням відділу ЛУКЖ та п-і Е. Серінк, адміністраторки курсів народних танків, замість нормальної лекції, влаштовано різдвяне прийняття для танцювального гуртка й вівтарної дружини. При тій нагоді роздано їм дарунки. Було понад 100 дітей.

Другого дня, 22 грудня, відділ УКЮ під проводом свого голови Дона Раска відвідав Дім пенсіонерів та влаштував для мешканців товариське бінго з малими виграшами. Старенькі піонери раділи цими відвідинами молоді.

На Різдво значна кількість вірних прийняла Святе Причастя.

о. Яр. Федуник

Понад 200 гостей на різдвяній гостині

Понад 200 гостей було 17 січня на різдвяній гостині — «просфорі» парафії Успення Пресв. Богородиці. Між почесними гістьми були Преосвященний Ніл, сестра Иосифа (вчителька рідної школи), сестра Макарія, 82-річна п-і Анна Лястівка (найстарша членкиня ЛУКЖ), представники парафіяльних товариств.

Було 12 традиційних страв; їх приготовили членкині відділу ЛУКЖ. П-і С. Зелена, кол. голова відділу ЛУКЖ, сказала доповідь про різдвяні звичаї українського народу, закликаючи зберігати рідну традицію в родинах.

За дборе опрацьовану доповідь слухачі подякували довгими оплесками.

На гостину прибуло багато молодих подруж з дітьми, хоч того дня був мороз.

О. парох В. Волошин склав подяку Владиці і п-і Зеленій, також подякував відділові ЛУКЖ під проводом п-і Ст. Кутної і п-і Г. Нагайовській, голові кухарського комітету, що приготовили вдалу гостину.

Кінцеве слово мав Владика Ніл. Вказуючи на українську традицію, він закликав добре виховувати молоде покоління, висловив признання членам парафії і зокрема членкиням ЛУКЖ та поблагословив всю парафіяльну родину.

УКРАЇНСЬКА ВИСТАВКА В СТ. КАТАРІНС

В історичному музеї онтарійського міста Ст. Катарінс відкрито виставку українського народного мистецтва.

Цього року там ще 15 виставок інших етнічних груп.

Сенатор Павло Юзик, відкриваючи виставку, сказав, що вона є пригадкою, що Канада — країна не двокультурна, а багатокультурна.

фото: "Едмонтон Джорнал"

Український прапор над Едмонтоном

У столиці провінції Альберти цього місяця сталася подія виняткового значення: над міською ратушею замаяв у повітрі український синьо-жовтий прапор.

Уповноважені Комітету українців Канади, п. Роман Осташевський (голова Едмонтонського відділу) та д-р М Суховерський, організатор акції, в супроводі католицького й православного духовенства та голів громадських організацій 13 січня відвідали посадника міста Айвора Дента, який підписав проголошення в Едмонтоні «Дня української незалежности». Документ указує на «законне право українського народу до волі», а теж на факт, що в Едмонтоні «живе багато канадських громадян українського роду, що зробили вклад у розвиток міста».

Теж у наступні роки 22 січня буде в Едмонтоні Днем української незалежности.

У неділю, 17 січня, в Ювілейній авдиторії відбулося відзначення Дня незалежности й соборности України, в якому взяли участь чоловічий хор «Дніпро» під орудою диригента Р. Солтикевича, жіночий хор «Верховина» (ОЖ ЛВУ) в супроводі бандуристок (СУМ) під орудою проф. С. Яременка та інші. Головні доповіді зробили п. Кость Теличко (українською мовою) та д-р М. Суховерський з Альбертського університету (англійською мовою).

При цій нагоді відбулося вручення українського прапора посадникові міста, що також коротко промовив, уживши кілька українських висловів.

Про це небудене святкування писав місцевий щоденник, а станція телебачення передавала фільм зі передачі прапора.

Варто згадати, що напередодні в Ювілейній авдиторії танцювальний ансамбль «Шумка» мав дуже успішний концерт, а Український студентський клюб на початку січня добре провів свят-вечір з одній із заль авдиторії.

При численному зборі українців (близько 500 осіб) 22 січня посадник міста Айвор Дент урочисто підняв український синьо-жовтий прапор біля міської ратуші. Перед цією подією і після неї, в радіо передавали українську музику.

Коротко промовили п. Р. Осташевський і сам посадник міста, що, до речі, сказав: «Мені надзвичайно приємно підняти цей прапор — як засвідчення того великого вкладу канадських українців, що перетворили дикі простори Західньої Канади в багаті, врожайні поля. Тепер їхні сини і внуки є в усіх галузях життя — до професорів і сенаторів включно... Віднині український прапор повіватиме над Едмонтоном кожного року в день 22 січня».

Українці Альберти та сусідніх провінцій сприйняли січневі події в Едмонтоні з великим задоволенням і гордістю. Місцевому відділові Комітету українців Канади, зокрема організаторові акції д-рові М. Суховерському, належить велика подяка за добре проведену працю, що має і матиме в майбутньому велику вагу для наступних поколінь українських поселенців.

Яр Славутич

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Неділя, 31 січня

Год. 2:30 попол. в залі Victoria Composite High School 10210 - 108 авеню: концерт заходом філії УНО; у програмі: виступ хору «Дніпро» та школи народних танків під управою М. Куця.

Понеділок, 1 лютого

о 8 год. веч.: в катедральній авдиторії св. Йосафата, 10825 - 97 вул.: доповідь д-ра М. Снігуровича: „Потреба існування українських організацій у Канаді".

Управа відділу ЛУКЖ Пресв. Євхаристії. У першому ряді зліва направо: Кляра Кардинал — перша заступниця, Иосифа Кулеба — голова, о. протопресвітер Ярослав Федуник, Аделя Клодій — попередня голова, Марія Демчук — почесний член є пархіяльної ЛУКЖ і член управи; у другому ряді: Олена Крокош — скарбничка, Емілія Страшок — член управи, Марія Даскавич — секретарка, Софія Раско — друга заступниця голови. фото: "Альфа"

BAYDALA Drug Stores

- Parkade (Cor. 103 St. & Jasper Ave.)
- Avord Arms (Avord Arms Bldg.)
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)

Specializing in Wigs — Radios — Prescriptions

"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ВИНАЙМАЄМО НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛЮ на родинні і громадські імпрези

Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах.

Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)

12726 — 119 стріт. Телефон: 455-4906 або 454-1177

Для тих що не володіють українською мовою

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Let Us Learn Ukrainian $2.50

Cassette Tape $5.00

(Магнітоплівка)

ПИШІТЬ ДО:

WILLIAM SAWCHUK
11347 - 54 Avenue
Edmonton, Alberta

або питайте в Українських Книгарнях

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 11.75 дол. без різниці, чи пачка коштує 40.00 дол. чи 300.00 дол.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.

TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

Німецький ресторан у баварському стилі

Якщо хочете провести мило вечір при звуках добірної орхестри та з'їсти смачні німецькі страви, як віденський шніцель, білі мюнхенські ковбаски, гарно присмаженого пструга чи струдель з яблик та інші того роду страви, відвідайте наш ресторан, який уряджений в оригінальному мюнхенському стилі.

Поручаємо теж европейські горілки, вина та смачні німецькі пива.

Відкритий від понеділка до п'ятниці від год. 5-ої попол. до 1-ої в ночі. В суботи від год. 1-ої попол. до 1-ої ночі.

HOFBRÄUHAUS

Tel.: 422-1742

10209 - 97 St., EDMONTON

Бердичівська ніч

СПОГАД ЖІНКИ-В'ЯЗНЯ

Частина п'ята

I

При дверях стоять «чубарики» і питають кожної ім'я і по-батькові та параграф. І тут ділять нас. З параграфом посполитих дають на один бік, а політичних (§541) — на другий. Перебрали так усіх, і стало нас, засуджених, по їхній лівиці — 15. Тоді запитали ще раз: «Какой параграф?» І швидко загнали нас, п'ятнадцятьох, назад у камеру та грімко замкнули за нами двері, обзиваючи нас сволоччю. Посполитих (кримінальних), що стояли по їхній правиці, забрали кудись і повели коридором.

Нам стало моторошно, коли ми опинилися знову у великій, пустій сірій камері. Але швидко опісля ми вже почали тішитися спокоєм і великим простором, який нам лишився після 75 жінок у камері. Найперше ми позамітали камеру і привели сяк-так до порядку, вибрали собі найкращі місця і сіли відпочивати. Тоді щойно почули артилерійську стрілянину. Вона мусіла вже тривати довший час, але ми з-за гамору в камері не чули її. Тепер сіли ми під вікном.

Високо вгорі була прочинена шибка навкіс, і в ній, як на екрані, відбивався кусень широкої білої вулиці, що йшла попри тюрму: з одного боку вулиці видно було високі тополі, з другого — латку городу з зеленою картоплею. Тільки все це відбувалося догори ногами. Ми зраділи, відкривши цей екран і вліпили очі в шибку.

Тим часом вулицею тяглися вози за возами, навантажені людським добром. За ними йшли жінки з немовлятами на руках, а далі старі дядьки гнали худобу. Місто евакуювалося. Рипіння немазаних коліс, мукання голодної худоби, плач немовлят на руках матерів — все це одним змішаним галасом доходило до наших вух.

Годинами тягнувся цей сумний похід. Далі все затихло. За хвилину вулицею почали сунути танки один за одним, повільним вужем. Нараз тривога. Ми бачили, як у ту мить зупинилися на вулиці танки і червоноармійці, зіскакуючи з них, ховалися в городи в зелену картоплю. Над нашими головами, десь високо над тюрмою, заграли мотори літаків, і вкоротці після того ми почули, як потряслася тюрма від недалеких вибухів бомб. Потім знову спокій і знову забряжчали на вулиці танки, продовжуючи свою путь.

Години наші видовжувалися ставали віком, тюремна тиша ставала нестерпною, дратувала нас. Ми застукали через стіну до другої камери, де сиділи хлопці, і спитали їх, що нового в них. Вони відстукали, що між ними є самі політичні, посполитих від них сьогодні теж забрали. Вони думають, що сьогодні вирішиться наша доля, і ждуть її спокійно. Цей спокій хлопців перейшов і на нас.

Галька, Талька і я взялися за руки і сказали: хай хоч що станеться, ми не розлучимося, будемо триматися міцно, твердо і гордо, як горді доньки великого народу. А буде нам дана воля, так ми рушаємо на Київ; наш княжий город, столиця наших предків потребує молодих рук до праці, ми їх їй дамо.

Талько, чи тямиш цю велику мить, як ми втрійку сталі під вікном камери, зворушені до глибини, рівним дзвінким голосом вимовляли слова присяги?

Ти керувала. І палали наші очі вогнем завзяття, росли наші серця, наливалися любов'ю до неї, жадобою чину, великих дій, стискалися наші руки на знак довічної дружби. За присягою поплила молитва, щира, віддана, глибока.

У камері знову запанувала мертва тиша. Було чути, як б'ються серця і рівномірно крокує вартовий у коридорі.

Вулиця теж опустіла і біліла від сонця своїм камінням. Ми сиділи побіч, очі були звернені на екран, уста тихо шептали молитву. Поволі підкрадався вечір і тінями лягав по кутках камери. Тиша ставала ще глибшою. Уже навіть стих крок вартового в коридорі. Здалеку час від часу чути було тупий гук гарматних пострілів. Ми ждали долі, що вагалася до нас прийти.

II

Несподівано здригнулася вся тюрма, задрижали мури, посипався тинк із стін на долівку. Десь затріщало бите вікно і заревли несамовитими голосами людські горлянки.

Ми поглянули одна на одну переляканими очима, думали, що тюрма підмінована, летить у повітря. Стиснули міцніше в руках вервички, попритулялися, заплющили очі.

Тюрма вдруге здригнулася, вдруге залунали людські крики вже виразніше, але ми сиділи далі на місцях. Крики ставали чимраз виразніші й організованіші, так що й ми могли розрізнити вигуки, що супроводили брязкіт скла й обвали муру: «Гей раз! Аяу, хлопці, враз! Єще, єще раз, сільней, колєдзи!»

Ми стрепенулися, це ж не підмінована тюрма летить у повітр'я, це, мабуть, наші друзі власними руками розбивають тюрму, здобувають волю. Мов наелектризовані цією несподіваною думкою, зірвалися ми з місця і прибігли до дверей. Миттю вибила я скло візитирки і відхилила її бляшану заслону. З коридору бухнув на нас дим.

«Тюрма горить!» — пролунало жахливим вигуком від дверей і заморозило наші спини. Польки забігали, мов божевільні, по камері, закричали спазматичним плачем, підносячи руки вгору. За малу мить психоза була б огорнула цілу камеру, та Талька підбігла до одної з них, легким рухом вдарила її в обличчя і спокійним, але рішучим голосом наказала їм мовчати.

Це дійсно помогло. Вони спочатку глянули незрозумілими очима на неї, а потім сіли у кутку і, боячися, тихо похлипували.

III

Ми стали коло дверей і наслухували. Тим часом тюрма тріщала, валилася, дрижала. Дим вузьким сивим струмочком продирався в нашу камеру крізь щілину у візитирці. Ми час від часу покашлювали. Вже чути тріск дверей, вже виразніші голоси, вже чути швидкі кроки у коридорі. Вже зупинилися близько нас, вже коло нас. Ми стримали віддих. Поволі відхилилася візитирка і на ввесь коридор пролунав чоловічий голос:

«Дівчата! Хлопці! Дівчата тут!» — хтось рвонув руками двері. Вони стояли міцно, непорушно.

На його голос збіглося більше хлопців і почали виважувати, розбивати двері. Сильні, міцні бердичівські тюремні двері не скоро подалися під ударами знесилених рук наших друзів. Та близька воля додавала їм сили, мобілізувала. Ми чекали по другий бік дверей з завмерлими зі зворушення серцями.

Раптом двері відкрилися, і на порозі стали хлопці, з розкуйовдженим волоссям, спітнілі, обдимлені, і гукнули, розпростерши руки:

«Дівчата! Волю вам приносимо!»

— Воля . . . воля . . . — шептали ми це не буденне для нас слово, що вливало в нас життя, енергію і божевільну радість.

— Воля . . . воля — не вірили своїм ухам і очам. Дійсність? чи, може,сон? Невже минуло нас призначення вилетіти в повітря? Воля, воля . . . вже дійшло це слово до нашого мозку, і ми, мов п'яні, з радости кинулися в обійми хлопців.

У коридорі тут і там тліли і димилися бальки, горіла надпалена долівка.

Хлопці гасили, притоптували вогонь, гуртами перед кількома камерами розбивали двері, вивалили мур, щоб пройти з поверху. Залізна брама, що замикала цей поверх, була надто сильна, щоб голими руками її подолати, вже краще колупати руками мур. Збираються наші хлопці. Вже є Дмитро, Дозьо, Петро, малий Богданьо, Роман. З замкненої ще камери шле привіт другий Дмитро.

IV

Шукаю брата. Високий, обкурений димом, чорний, наближається до мене, і ми радіємо з зустрічі. Підходимо до нашого гурту, вітаємося, сміємося, радіємо. У хлопців покривавлені, покалічені руки: так завзято розбивали тюремні двері й мури, що й рук не шкодували. Цікавимося, як це сталося, що вони відважилися розбивати тюрму, де ділися «чубарики». Один оповідає, що в них у камері було тихо і спокійно. Друзі спали або лежали, замислившися. Він лежав під самими дверима і з нудьги рахував кроки вартового в коридорі. Спочатку були рівномірні, потім їх було більше, якісь невиразні, а далі все втихло. Він почув через щілину в дверях легкий запах нафти, і слідом за ним дістався до камери тендітний сивий димок. Він відразу зорієнтувався, що тюрму облили нафтою і підпалили, щоб подушити нас, як мишей у дірі, і крикнув про це друзям. Вони миттю кинулися до дверей і лавками та чим хто мав почали їх розбивати.

Опинившися в коридорі, почули, що інші камери також йдуть за їхнім прикладом. Від стукоту та гуркоту розбиваних дверей та муру здригнулася ціла тюрма, здавалося, що вона валиться.

Зійшли ми гуртом на долину. Тут знайшли решту наших хлопців, що відпочивали, стомившися при розбиванні дверей. Брама на тюремне подвір'я була вже розбита і ми пішли туди. За хвилину все подвір'я наповнилося в'язнями, стало гамірно і глітно. Відшукували знайомих, віталися, раділи, викрикували. Можна було почути в цій мішанині людей кільканадцять різних мов, можна було побачити різних типів.

Наша група, тобто всі з нашого процесу разом, вибрали Дмитра Воєводу своїм провідником і оглядалися, куди нам найкраще вийти з тюрми.

Надворі вже був вечір.

Над містом панувала глибока тиша. З темного високого муру, що оточував тюремне подвір'я, віяло таємничістю, порожнечею, і ми хотіли якнайскорше звідси видістатися на справжню волю, на простір. Гнобили нас ті мури, не чулися ми ще зовсім вільними, безпечними. Та в ту мить заторохкотів десь кулемет і на нас посипався град куль. Люди заметушилися, кинувшися впозтіч. Та тут же хтось уже впав, було чути стогін, зойк ранених. Я встигла ще почути швидкий наказ Дмитра: «Назад у тюрму! Хильцем попід стіни».

14 ДНІВ В УКРАЇНІ

Зі Львова до мого сестринця

Всю дорогу зі Львова до ішов дощ. З виїздом поза Львів, наглядно помічається, що Львів поглинув у себе всі підміські селища. Через це стає «великим Львовом».

Шляхи у перебудові також, але не на такий розгін, як у нас, за морем. Будує СССР, а не УРСР, за своїми цілями та плянами. Ще ні на однім шляху я не бачив, щоб, приміром, уже розписали його білою фарбою на дві половини. Знаків і пересторог — не багато. Хоч у мене є міжнародний дозвіл їзди, не рвуся тут пробувати.

Швидкість їзди: 50-60 км.

Пристаємо в К. біля «Львов'янки». Нова назва. Такої не було раніш.

Не бачу жидів, які колись були. Нема і поляків. Костел обернули в шпихлір збіжжя. З двох церков стоїть тільки одна. Другу зруйновано в час війни. На єдиній церкві — нова бляха. Це рідкість. Видно, що люди в К. люблять свою церкву.

Під'їжджаємо до церкви. Дощ майже перестав. Під церквою — гурт дядьків. Всі вони, можливо, мого віку, та такі стрункі, мов забули, що такими їхні батьки не виростали на пшеничнім хлібі. Їхній хліб враз з чобітьми славився по всьому краю.

Вітаю їх. Питаю, чи мене часом не пригадують. Яких 25 років тому, та ще з гаком, я бував у цій церкві. Навіть знаю, хто служить у цій церкві тепер.

Ні, ніхто мене не пригадує.

Ще нема 11-ої години. Йду до церкви. Є там люди. Не знаю, чи вони ще ждуть, чи ще не вийшли. Помолившись, зглядаю церкву. Лавки, здається, були. Тепер нема. Церква здається мені наче менша, ніж була.

Зате рушників — страх багато! Як у Львові.

Їдемо далі. Ще 70 кілометрів перед нами. Дощ іде знову. Поля вже не поділені на панські лани і людські нивки. Великі простори, а засіви досить одноманітні: льон, буряки.

За горою є ще кусень (1-2 кілометри) муровзного шляху. Решта панської Польщі. Авто тут їде так, як літак із Борисполі під Києвом. Я вже про це розказував.

У Ж. бачимо людей, що виходять з церкви. Теж у Ч., але тут виходили теж баптисти. Кажуть мені, що їх багато.

По дорозі раз-у-раз зринають нові назви сіл і містечок. Роблю світлину церкви на полях і зруйнованої, таки при шляху. Дуже-дуже прикра це руїна. Навіть уже для «червоного» господарства не годиться.

Їдемо. І в цій околиці (колись, здавалось, так далеко від Львова!) видно розбудову промисловости.

У Ч. живе заміжня, п'ята сестрина дитина, а третя доня — вчителька. В неї вже дволітня донечка. Їх минаємо, бо догадуються, що тепер не буде їх удома. Поїдемо пополудні.

У місті С. — бльоки нових будинків. Вуглекопи, а також вчителі, дириґенти, лікарі й інші братія живуть там. Трикімнатне житло — це передсінок, кухня й «убиральня» (туалета). Огрівання загальне — водними рурами (не газ!). Меблі — як у кого. Кухня — то здебільшого електричні плитки. Телевізори доступні далеко не всім. Зате «убиральні» (туалети) майже всюди дуже примітивні.

Доїхали ми щасливо до мого сестринця. Пригощають «вуйка», чим хата багата. Хата — сказати правду — таки дуже вбога. Мій сестринець — розумовий працівник. Має двоє дітей. Він і дружина працюють. Мають меблі, навіть телевізор. Але довгенько все це сплачують.

По обіді я роздав дарунки господарем і дітям. Господар — поет вручив мені привітального вірша.

Хочете послухати? Ось він:

«Вернувся син, до рідної хатини,/ Вернувся син, до рідного села,/ Мов птах, душа летить на крилах,/ Назустріч матері, коли б була...»

«Вона старенька, довго виглядала,/ Марніла, сивіла, згубивши лік рокам,/ У снах своїх з Тобою, сину, розмовляла,/ Від когось боронила: не пущу, не дам...»

«Не дочекалась сина, не спинила,/ Серед мольб, жорстокий часу плин.../ Скорботна ніч очі її накрила,/ І свічку не поставив син».

«Життям катована, спочила мати,/ Самітність її сина вповила;/ О, доле, завіщо їх карати,/ Чому на праведних, ти зла?»

Вірш був прочитаний. «Серцещипательний» — кажу я авторові і питаю, чи має в хаті радянський пластер. Щось у мене рам'я роз'ятрилось і болить. Перед виїздом робили всякі уколи.

Робимо пляни дальших відвідин. А я покищо хочу хоч трохи задрімати. Мій господар відібрав у синка гармонійку. Це мій дарунок, але його на час забрали, щоб «вуйко» спокійно заснув.

ПІДТРИМУЄ ДОМАГАННЯ УКРАЇНЦІВ

Українська Церква, її єпископи і миряни — на правильному шляху, коли домагаються своєї патріярхії. Відродження Української Церкви допоможе відродженню справжньої християнської й екуменічної духовости взагалі, сказав у Чікаго д-р Томас Бирд, американський римо-католицький екуменічний діяч і знавець справ християнського Сходу. Він заявив, що повністю підтримує слушні змагання українців до патріярхії, розглядаючи це з еклезіологічного погляду як повернення до справжніх вартостей Вселенської Церкви.

У промові, виголошеній на великому українському зібранні, д-р Бирд сказав, що деякі кола Римської курії захопила «єресь захоплення владою».

Д-р Бирд живе в Ню Йорку.

РИМСЬКІ ПРОПОВІДІ

У Римі, у видавництві оо. василіян, вийшла з друку книжка проповідей о. Софрона Мудрого ЧСВВ п.з. «Недільна благовість».

Ці недільні проповіді пересилало ватиканське радіо в Україну.

УМЕР КАРД. БАЧЧІ

Кардинал Антоніо Баччі, 85 років, великий знавець латинської мови, вмер у Римі 20 січня.

Тепер є 125 кардиналів.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

ВИЯСНЕННЯ

Тому що непідписаний портрет В. Стефаника в канадському англомовному виданні „Да Стоун Крос", виданому накладом МкЛелленд анд Стюарт, приписують мені, я примушений подати наступне виянення: я не є автором згаданого портрета, ні добору кольорів на обкладинці. Я виконав тільки шрифтовий проєкт тієї обкладинки і тільки за нього беру відповідальність.

Яків Гніздовський, ЗДА

ВІД ОЛ. ЯВОРСЬКОГО

Наш читач з Торонта п. Олекса Яворський рішуче протестує проти демагогії деяких діячів УНРади, які різних людей, теж п. Яворського, обвинувачують у „вождівстві", „радянофільстві" і т.д.

Лист кінчається такою заявою: «Я не змінив своїх національно-демократичних поглядів, виплеканих в УНДО, ані теж переконань щодо потреби збереження ідеї УНР і ДЦентру. А що я уважаю, що наша духова держава УНР на еміграції повинна бути первовзором для будучого правопорядку і народоправства в Україні, тому я поборюю взоровані на диктатурі і брехні методи правління, які останнім часом найшли собі місце в президії УНРади і Державному центрі УНР завдяки свіжоспеченим демократам типу пп. Федорончука і Маковецького. Визнаючи демократичну форму УНР в Україні, я не маю обов'язку солідаризуватися зі всіма політичними свинствами, яких допускаються еміграційні пайдократи під плащиком демократії і УНР».

НЕ ВБИВАЙ

Історична повість (36)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Їде туди, де свіжі охочекомонні стоять. Ще їх не бачив. Приглядається, що за люди. Нічого собі; на полтавських та чернигівських хлібах викормлені, степовими вітрами зеліяні, охотою помсти і кари розпалені. Заприсягає їх на вірність. Болгарський архиєрей присягу проводить. Він тепер або біля гетьмана, або з гетьманськими листами. Негарний собою, та за те архиєрей, не то що звичайний піп. І проповідь по-нашому скаже, навчився. Ще й як? Ніби другий Теофан Прокопович, що на всю Україну київським Золотоустим славиться. Архиєрей до вірної служби завзиває, церкві, вітчині і реґіментареві свому, бо — «що тобі з шаблі, коли правої руки не маєш, що з хоробрости, коли вірности в тебе нема? Козак без вірности, що судно без керми, що віз без коліс, що плуг без леміша, сагайдак без стріл, фузія без пороху і куль».

Козаки, присягнувши, добувають шабель і підходять цілувати хрест. «В отсім хресті», — говорить архиєрей, — «частина животворящого древа, — пам'ятайте!»

Гетьман в очі охочекомонним глядить. Не всякому добре з них видно. Не один тільки того жде, щоб грабувати. Дисципліни треба тим людям, а на те часу нема. Хто його зна, чи не прийдеться нині-завтра в похід виступати. Не ввік же Карлові у Радошковичах стоять. А рушить він, тоді і цар двигне свої потуги, тоді й Мазепі треба йти.

Ця гадка більше всього тривожить Мазепу. Розуміє, що настане тоді рішаючий мент. Сполучити останні свої сили з царськими військами, це значить, здатися на його ласку й неласку. Та ще якої сполуки бажає собі цар! Він хоче, щоб Мазепа переняв командування над кінницею, значиться, не над своїми полками кінними силами, між тим як піші українські полки підуть під команду Петрових генералів. Таким чином української армії не буде, а будуть тільки українські частини в московській армії.

З жалем і смутком дивиться гетьман на те море козацьких голів, що шумить кругом, на тих здорових, рослих, гарних вояків, з котрими, здавалося б, світ цілий можна побити, — тільки Україну визволити годі!

* * *

Пронизливі Мазепині зіниці бігали по козацьких обличчях і бачили на них усе, крім свідомости тієї небезпеки, котра повисла над їх рідною країною.

Перестрій Росії на губернії, кажуть, уже готовий. Є також київська губернія, значиться, гетьманщини нема, а буде одна неділима Росія. Нема того, защо пролилось стільки крови, защо такі довгі роки боролося козацтво, чому і він, Мазепа, присвятив так багато своїх турботних літ. Побідить Петро і одним махом зробить кінець останкам самостійної України, забуваючи, що українці помогли йому побідити. А якщо побіда остането за Карлом, так цей знову віддасть Україну полякам, за кару, що не пристала до нього. Це закон війни. Побідник диктує свою волю, нагороджує і карає по власній уподобі.

За похибки провідників терпить загал, бо провідник повинен передбачати лихо.

Передбачати, — легко сказать!

От і тепер. Мазепа передбачає небезпеку, яка грозить Україні з боку царя. Знає, що треба порвати з Москвою і пристати до шведів, бо тільки з ними можна добитися волі й самостійности. А як важко перевести цей намір в діло. Як обережно треба переговорювати з новим союзником, щоб не довідався старий. Ще гетьман мало кому звірився зі своїми плянами, а вже Кочубей і Іскра побігли з доносом до царя. Що то було б, колиб він провадив справу по-громадськи? Громада в один голос кричить: «визволь нас із власти антихриста!», а як що він притакнув би їй і сказав: «добре, визволяймося», так вона тоді другої заспівала б. Казали б, що москалі, це люди одної віри, а шведи —лютри, що гетьман хоче шляхетські порядки завести на Україні, що з ляхами руку держить і — почався б такий танець, якого за часів руїни танцювали. Важка річ вести народ до волі! Мойсей 40 літ провадив жидів до обітованої землі і помер, не увійшовши до неї.

«Чи не так і зі мною буде . . ?»

* * *

Табор шумів. Він мав свої турботи. Сварився за їжу, кожний хотів нових чобіт, кращої свитки, гострішої шаблі, молодшого, скоршого коня. Гетьман не бачив тут тієї одної гадки, того спільного бажання, котре ніби сталевим ланцом спокає табор і робить його нездобутим. Почувалося, що тут, що голова, то розум, що серце, то бажання.

Як важко на такім ґрунті будувати самостійну державу!

Козаки, з роду хоробрі, але невишколені і до послуху незвичні. Щоб з них зробити вправний, воєнний інструмент, на те треба часу, треба, щоб полки привикли до себе, щоб вони стали товариші духом. А тут, що зведеш докупи якусь нову частину, так зараз цар бере її для себе. А чого наші можуть навчитися від москалів? І куди одним і другим мірятися зі знаменитими католінцями? — зі шведським жовніром і офіцером?

Тільки в сполуці з вишколеною і карною армією шведського короля-героя можуть козаки зробитися гострим і невнутим мечем у руках свого ідейного вождя. А поки цього нема, поти й не може бути й самостійної держави. Годі!

— — — — — — — —

З котрого боку не дивився Мазепа, бачив, що перехід на сторону Карла конечний і неминучий, хоч і як небезпечний. Вся трудність лежала в тім, як і коли зробити цей крок. Старшини наглять, народ теж, а гетьман бачить, що ще не пора, що треба дальше збирати сили, і дальше скривати свою гадку, а між тим переговорювати з Карлом, щоб добитися якнайкращої угоди. А воно так важко. От і тепер.

На якийсь час треба було припинити всякі переговори, поки велося судове слідство з Кочубеєм. Ніхто не знає, як журився Мазепа, коли цар казав своїм людям розбирати це погане діло. Скільки ночей він не доспав, дожидаючи, чи не покличуть і його до Смоленська та не поставлять віч-до-віч з доносщиками. Їхати? Ні, того не зробив би Мазепа. Він, і царський суд! Ані гадати...

Мазепа вже раз рішився був на небезпечний крок. Цар хотів приїхати до нього до Батурина, щоб вияснити непорозуміння. Діло було погане. Доноси не без підстави. Гетьман боявся, щоб гостина не перемінилася в суд над господарем. На той випадок приготовив 300 вірних сердюків. На даний знак мали почати бій. Але цар роздумався. Не приїхав. Потребував грошей і війська. Лишив гетьмана в спокою. Чи й тепер цар з тої самої причини не вдає, ніби він доносам не вірить. Мабуть, що так.

Але могло бути інакше. Гетьман не мав певности, чи Кочубей не переловив якого тайного листу від Дольської до нього, або він нього до неї і до Карла. За гроші все можна дістати. Один писаний доказ і ціле слідство повернулося б на інші шляхи; зрада Мазепи стала б безперечним фактом. Його покликали б на суд. Це прискорило б діло. Гетьман, замість їхати до царя, поїхав би до Карла. Розуміється, не сам, а з військом і старшинами.

Але до того він ще не готовий. Ще йдуть торги. Гетьман хоче виторгувати якнайбільше, хоче пристати до нових союзників за ціну самостійности й неподільности України . . . Як летіти, то з великого коня.

— — — — — — — —

І гетьман усміхнувся. Щастя і тим разом не покинуло його. Цар повірив, а, може, вдає, що вірить у вірність гетьмана Мазепи. Кочубей заперечив свій донос, Іскра теж — і гетьман може може дальше вести свої переговори з Карлом.

Веде і мабуть доведе до бажаного кінця. Біда тільки в тім, що Карло не слухає нікого. Гетьмана теж. Покладається на свій власний розум. Змарнував кілька місяців на бездільному постою і дав Петрові нагоду зібрати більше війська та краще вимуштрувати його. Петро не дурний. Він учиться воєнної штуки від Карла. А це не добре. Найгеніяльніший вождь, як непотрібно перетягне війну, то може її програти, бо вороги освояться з його тактикою і переймуть секрети його побід.

Гетьман хоче, щоб Карло йшов на Москву, а він, мабуть, прямує на Україну. Це також небажаний і небезпечний зворот. Союзник добрий, коли він здалеку, а ввійде в край, і з союзника зробиться неприятелем, бо народ де любить чужого війська, яке б воно не було. Тепер не люблять москалів, а прийдуть шведи, то й їх не любитимуть. І не дивуватися. Яке б не було військо, а для народу тягар.

МОЛИТВА ЗА БОЖУ МУДРІСТЬ

«ХАЙ СЕРЦЕ МОЄ ЗВЕРТАЄТЬСЯ ДО ТЕБЕ»

о. Микола ДЯДЬО

Є багато чого, що людина любить, до чого звертається людське серце. Передовсім людина знаходить між людьми багато осіб, до яких звертається її серце. Люблячe серце мужа-чоловіка звертається до любої дружини, а люблячe серце дружини звертається до любого мужа. Серце родителів звертаються до дорогих їх серцю дітей, а серця дітей звертаються до любих родителів. Серце приятеля звертається до вірних приятелів. Людське серце звертається також до дібр цього світу; серце, що любить красу звертається до краси природи, до краси малярства; серце, що любить красу музики, звертається до творів музики, а коли їх знайде, старається посісти їх, затримати, присвоїти.

«ЗВЕРТАТИСЯ ДО БОГА»

Та найперше повинно людське серце шукати Творця всієї краси: самої Любови — Господа Бога. В Ньому є і вся любов, і вся краса, і все добро, і всяке щастя. «Так дивися на кожну річ, як вона походить із найвищого Добра і тому то все треба звертатися до Мене — каже Господь Бог — як до її власного початку. З Мене, мов з живого джерела, черпає живущу воду і малий і великий, і вбогий і багатий, а котрі служать Мені добровільно й радо, дістануть благодать за благодать... Коли ти справді мудрий, то в Мені єдиному будеш радуватися, на Мене єдиного вповати, бо ніхто не добрий, тільки один Бог» („Наслідування Христа" 3,9).

Тому то й Божий слуга Андрій молиться передовсім за ласку, щоб його серце зверталося до Бога й у всьому Його шукало, і то впродовж не кількох хвилин, годин, днів, тижнів чи місяців, а „упродовж цілого життя".

„Віддався я всім серцем розслідуванням та мудрим вивідуванням усього, що під сонцем — і що ж? Усе марнота й гонитва за вітром" (Проповідник 1,13). Хто шукає всього іншого, а не Господа Бога, дійде до такого самого висновку, як дійшов автор тієї книги Старого завіту.

Чому нам звертати наше серце до Бога? Передовсім тому, що Він наш Творець. Ми Його створіння. Ми відбитки Його величі; ми не велич сама в собі, ми Його твір; а твір належить творцеві, як образ належить маляреві. Ми від Бога залежні в кожній хвилині існування, ми маємо від Нього обітницю ще кращого життя, як те, що маємо тепер, Він буде нашим суддею, що нас покарає або нагородить.

Погляньмо на маленьку дитину, як вона звертається до своїх родителів, як вона шукає їх у всіх своїх потребах. Чи треба їй змінити пелюшки, чи вона голодна, чи починає ходити — вона плачем чи своїм зором звертається до батька-матері і шукає їхньої помочі. І ми, Божі діти, маємо потреби тіла й душі. І ми потребуємо Божої помочі всеньке наше життя, тому й нам треба шукати Його і звертатися до Нього.

Дитина підросте і тоді вже не потребує помочі від родителів. Не так з нами. Ми потребуємо Божої помочі «упродовж цілого життя». „Господи, на кого я маю в цім житті вповати? Або хто найбільша потіха для мене з усього, що бачу під небом? Хто ж, як не Ти, Господи Боже мій, котрого милосердя міри не має? Де мені буде добре без Тебе? Або коли могло мені зле бути з Тобою?» („Наслідування Христа" 3,59).

Як звертатися до Бога? Нашими думками. Також нашими словами. І вчинки наші можемо і повинні ми звертати до Господа. Коли Божий слуга Андрій молиться, щоб «його серце зверталося» до Бога й у всьому Його шукало, то він просить про ласку доброї молитви. Бо звертатися до Бога, думати про Нього — значить молитися. Але молитва — то не лише слова, а також думання і жертвування наших учинків. Очевидно, що наші вчинки мусять бути добрі, якщо хочемо їх жертвувати, молитися ними до Бога. Бог ненавидить злих вчинків, тому не можна їх Йому жертвувати.

Молитися до Бога — значить не тільки говорити Йому, але і слухати, що Він має нам сказати. Ми деколи забагато говоримо до Бога, а замало або й зовсім не слухаємо, що Він нам хоче сказати! Слухати, що Господь Бог нам говорить, є навіть важливішою частиною нашої молитви від того, що ми Йому маємо сказати. Зрештою, Він знає, що ми маємо Йому сказати, ще поки ми Йому скажемо! А ми слухаймо Його св. ласки.

«У ВСЬОМУ»

Божий слуга Андрій хоче, щоб його серце шукало Бога „у всьому". Це маленьке слово, але важливе. Ми маємо шукати Бога не лише на престолі в церкві, не лише в манастирях, не лише в побожних родинах; маємо шукати Бога і у вселенній з її красою, і в земній природі і порядку, і в нашому тілі, що йому рівного не знайдемо в природі, і в людях передовсім бідних: («голодного накормити, спрагненого напоїти"), і в щасті і в терпіннях, і в успіхах і в невдачах, і в слабості і в здоров'ї.

Слово «у всьому» охоплює і нашу душу і тіло, і наших ближніх і наше оточення, і все, що Бог сотворив і чим Він управляє!

Чому ж нам шукати Бога, звертатися до Нього упродовж цілого нашого життя? Бо Бог безмежний, а ми обмежені, Бог вічний, а ми минущі, Бог всезнаючий, а ми лише тінь Його всевідучости. Щоб пізнати Бога, треба не лиш цілого земного життя, але й ціла вічність буде «закоротка» на те. Тому зрозуміло, що Творця нашого, Спасителя і дорогого Отця, що приготовив нам щасливу вічність, ми повинні старатися пізнати все краще й краще. А що не можливо Його пізнати за якийсь означений час, то треба пізнавати Його все наше земне життя, що є лише приготуванням до пізнавання Його у вічності.

Треба звертатися до Бога в потребах нашого тіла і душі. Сара, одиначка — дочка Рагуела, мала великі клопоти через наклепи на неї. Зразу хотіла повіситися, але не схотіла зробити прикрості батькові й рішила просити Бога про смерть для себе: «І сьогодні моє обличчя звернене до Тебе, і очі мої дивляться на Тебе» (Товит 3,12). Бог не дав смерти, про яку вона просила, але вирятував її від сорому і наклепів.

Треба нам звертатися до Бога в потребах нашої Церкви. Маніфестації, резолюції за патріярхію, пропаганда за збільшення священичих покликань, збірки на потреби Церкви — то речі потрібні і вказані, але треба молитися за Боже благословення.

«Не звертайтеся до ідолів, і литих божків собі не робіть; я Господь, Бог ваш» (Левіт 19,4). «Тоді Самуїл сказав до всього дому Ізраїля: коли ви справді від усього серця повертаєтеся до Господа, усуньте з-посеред себе богів чужоземних та Астарти, спрямуйте ваше серце до Господа, служіть Йому одному, й Він вас визволить із рук філістимлян» (І Самуїла 7,3).

Треба нам звертатися до Бога в потребах народу. «Роздеріть серце ваше, а не одежу вашу, і поверніться до Господа, Бога вашого, бо Він благий і милосердний, довготерпеливий і многомилостивий, — і уболіває над нещастям» (Йоіл 2,13). Нам треба так молитися, як молилися жиди, як коли на них напали «аммонії, моавитяни й ті, що з Сеїр-гори»: що «прийшли вигнати нас із Твоєї спадщини, що Ти дав нам у посілість. Боже наш! Суди їх, бо в нас нема сили проти цієї великої навали, що прийшла на нас, і ми не відаємо, що робити: тільки до Тебе наші очі» (2 Хроніка 20,12). В час тієї молитви всі юдеї стояли тоді перед Господом, «і малі діти їхні, і жінки їхні, і сини їхні».

Треба нам звертатися до Бога в потребах тіла, в слабості, недостатках, просити про добрих дітей і про все, що нам потрібне.

«Упродовж цілого життя». Наше життя коротке, але настільки довге, що можна згубити Бога, свою душу, свою ціль. Тому ціле (коротке в порівнанні з вічністю) життя треба Бога шукати, треба пізнавати Його наміри супроти нас.

Багато знаємо, чого Бог хоче. Про це довідуємося з Його десяти заповідей, пересторог, напімнень порад, а решту треба просити, щоб пізнати. Шукаємо знання, майна, слави, приятелів. Бог має бути на першому місці. «Шукайте і знайдете».

Через молитву шукаймо Бога не лише в неділю, не лише рано і ввечері, але часто і в час дня. Хто шукає Бога, йому не перешкодять ні зайняття, ні люди довкола нього, ані труднощі, ані перешкоди.

Шукаємо когось чи чогось, що нам дороге. Хочемо того „когось" знайти і вже ніколи не втратити. Тому молімся словами Томи Кемпенського: «Хто дасть мені, те, Господи, щоб я Тебе єдиного найшов (Пс. 8,1) і відкрив Тобі все моє серце і щоб я тішився Тобою, як того душа бажає, нехай уже ніхто не доганяє мені, хай ніяке створіння не ворушить ані не займає мене, тільки Ти, єдиний, промовляй до мене, а я до Тебе, як звичайно розмовляє улюблений з улюбленим, як приятель пристає з приятелем. Того благаю, того бажаю, щоб я ввесь з'єднався з Тобою і щоб я відірвав своє серце від усіх сотворінь... Оце все моє бажання, щоб моє серце було в злуці з Тобою!» („Наслідування Христа" 4,13).

IMPERIAL MEMORIAL & STONE Company

10702 - 101 St., Edmonton

Найбільша в Едмонтоні й одинока робітня пам'ятників, від 1903 р. Великий вибір пам'ятників з ґраніту й мармуру до оглядання в нашій виставовій залі. Хрести всяких розмірів, покриття на гроби, плоскі таблиці на ґроби з мармуру, ґраніту й бронзи. Написи на пам'ятниках даром та дарова достава. Пишіть за фолдером "D". Замовляйте прямо в нас й дістанете 35% опусту від нормальної ціни.

УКРАЇНСЬКИЙ ПОХОРОННИЙ ЗАКЛАД

★

найнижча ціна
найкраща
обслуга

ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО НАС З ДОВІР'ЯМ

★

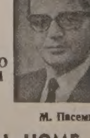

М. Пенилик — управителі — М. Пасемко

PARK DALE FUNERAL HOME

ST. PAUL — PHONE 645-3902 — ELK POINT — RADWAY

КРИТИЧНИЙ СТАН УКРАЇНСТВА В КАНАДІ

(закінчення з 4 стор.)

важно одномовному оточенні, такому, як сільський Квебек, Британська Колюмбія, чи багато інших частин Канади.

Друга можливість: двомовність, англійсько-французька для тих батьків, які досить певні, що їх діти житимуть у переважно французькому оточенні (як у Монреалі), або англо-українська, для батьків, діти яких імовірно житимуть у англосаксьному оточенні (як у Торонті чи в преріях).

Третя можливість: англо-французько-українська, або англо-французько-німецька і т.д. тримовність для осіб, що хочуть бути рухливими канадцями, бути в стані мати посади в національних організаціях, громадських або приватних, проте в той же час зацікавлених у затриманні психологічних і культурних користей зі свого власного предківського походження, яке не є ні британське, ні французьке.

Для українців Монреалю це, безперечно, означатиме тримовність, хіба якийсь українець був би певний, що він житиме в англійському гетті. Проте англійсько-українська двомовність у цьому випадку була б образою для французьких канадців, які становлять 80% населення Монреалю.

Для дипнеми української крови, що живе в Едмонтоні, двомовність була б англо-українська, а тримовність стала б фактором для тих осіб, які прагнуть до державної, відмінної від регіональної чи провінційної, діяльности.

«УДАРНА» ПРОГРАМА

Звичайно, дуже тяжко передбачити прагнення і майбутню долю молоді. Тому ключем до справедливої мовної політики у «справедливому суспільстві» була б недорога (можливо безкоштовна) інтенсивна федерально-провінційна «ударна» програма мовознавчих студій після закінчення повної середньої школи з твердою метою осягнення мовної плинности.

Таким чином, дитина українського роду, що вибрала англо-українську двомовність у школі і пізніше хотіла б вивчити французьку мову, мусіла бути в стані зробити саме це без труднощів.

Подібно, та ж сама дитина, коли б вона взяла англо-французьку двомовність у школі, і пізніше хотіла б придбати плинність в українській мові, то й це могло б статися без зайвих труднощів.

В ім'я лінгвістичної освіти треба домагатися, з федерально-провінційною підтримкою, впровадження «ударної» програми, подібної до тієї, яка була дана фаховій освіті в 1960 роках.

Для Канади справжньою проблемою більше не є: «чи мусить Канада змагатися до тіснішої національної єдности?» Справжньою проблемою стало: «як досягти національну єдність, не знищивши культурні багатства різних народів Канади?»

Треба вияснити справжнє значення голосного канадського гасла: «Єдність у відмінності!» Бо реальним питанням для Канада не є: «чи Канада мусить мати дві офіційні мови?», але: «якою буде політика Канади до мов, відмінних від англійської і французької?»

Нарешті треба коротко зупинитись на таких вічних питаннях, як „балканізація Канади", „культурна мозаїка", „тотожність Канади як держави".

Я вважаю, що не варто зупинятися довше на цьому питанні. Дивлячись реалістично, ми, через нашу близькість до США, завжди будемо мініятюрними американцями: в одежі, яку носимо; в популярних піснях, які чуємо чи співаємо; в явтах, якими їздимо, і в каші, яку їмо. Але коли ми досить обачні, то не дозволимо, щоб нас це занадто турбувало.

Треба пригадати, що Канада, як федерація, ще дуже молода. Мало з її громадян, живуть тут навіть сто років. Наприклад, є дуже мало представників п'ятого покоління в західній Канаді. Тому пробувати творити «негайну канадську культуру» у цьому становищі не так легко, як варити «негайну каву».

Але як ми поставимося до багатих лінґвістичних і культурних ресурсів різних народів серйозно, якщо ми заохочуватимемо плекати їх, тоді канадці душею, якщо не автами, будуть відмінні від американців. Це, з часом, стане явним у способі життя канадців, який буде відрізнятися від американського саме там, де справді важливо.

Цей спосіб життя буде відмінний у глибині розуміння й пошани до нашого співгромадянина, а тому й до критичних, людських проблем узагалі. А критичні людські проблеми сьогодні є ті ж самі, що й завжди: як об'єднати людей до мирного співжиття, не позбавляючи їх людської гідности як окремих осіб, як груп чи націй?

Якщо канадці зможуть показати світові, що люди різного походження можуть жити разом у мирі й об'єднанні, без того, щоб спочатку знищити в них почуття гордости зі свого предківського ґрунту, тоді це стало б унікальним досягненням і зразком для решти світу.

З другого боку, коли б хтось справді показав мені, чим Канаді стане краще, коли зникнуть з її землі останні рештки української, грецької, італійської, німецької чи якоїсь іншої культури, — тоді б я ніколи більше не говорив і не писав на цю тему.

переклав ТГЛ

Новий том творів верховного архиєпископа

У Римі вийшла з друку велика книга (900 сторінок): III-IV томи зібраних творів Його Блаженства Иосифа, верховного архиепископа й кардинала.

На перших 120 сторінках подані правничо-організаційні писання, зачинаючи від статутів Богословського наукового товариства. Там мова передусім про створення того товариства, що в історії української науки було важливою подією, бо це вперше в історії християнства в Україні постала установа такого типу. Поруч Наукового товариства ім. Шевченка, Богословське товариство наглядно дає свідчення високому й багатогранному рівневі української наукової думки.

Великої ваги було рішення в справі російського католицького екзархату 1918 року в Петрограді під проводом Божого слуги митрополита Андрія. Після кількалітньої праці верховного архиепископа на становищі ректора академії й духовної семінарії у Львові, появляються «Правила для питомців греко-католицької семінарії у Львові» у серії її аскетичних видань. Нарис правил, поки їх проголошено обов'язуючими, автор дав для внесення доповнень багатьом виховникам, а теж старшим студентам, щоб правила не виникли як щось згори накинене, але були продуктом спільноти.

Між літургічними, обрядовими й аскетичними творами є праця «Шляхом обнови». Це збірка статтей на різні теми, цікава тим, що в ній видно велику начитаність автора як у світовій, так в українській літературі. Нариси й статті, зібрані в одним творі, дають роздуми автора над непевною долею людства в повоєнному часі.

До праць аскетичного змісту треба зарахувати зладжений автором молитовник для студентів духовної семінарії «Христос моя сила» і видання перекладу «Наслідування Христа» Томи Кемпенського. Переклад зробив був єпископ Иосиф Боцян.

У молитовнику, крім молитов, відповідно добраних, поміщено практичні вказівки духовного життя, а також чини свячень від читця до ієрейства.

Третю й четверту частину книги, найбільшу об'ємом, займають звіти, промови й проповіді тощо. Є там три окремі видання п. з. „Греко-католицька богословська Академія у Львові в першому, другому й третьому трирічці свого існування". Вони подають інформацію про діяльність Академії, професорську колегію, виклади, наукові семінари, слухачів, наукові праці й видання за роки 1928-1937.

Умер Б. Попель

У Чікаґо 1 січня вмер Богдан Попель, 67 років, середньошкільний учитель і діяч мирянського руху за оборону традицій та обряду Української Католицької Церкви.

Родом був із Бойківщини. В українську визвольну війну був старшиною УГА. До ЗДА приїхав 1951 року.

Призначають нову настоятельку черниць

Канадська провінція сестер служебниць має нову настоятельку. На цей пост на п'ять років призначена мати Юстина Коваль, 47 років.

Її заступницею і першою дорадницею є с. Амбросія Стахів; друга дорадниця — с. Францiска Библів (дотеперішня настоятелька провінції); третя дорадниця — с. Рута Якимишин; четверта дорадниця — с. Келестина Лозинська.

Настоятелькою американської провінції сс. служебниць є мати Томія Гриневич, 46 років.

Настоятельок та їхніх дорадниць призначає головна управа сс. служебниць у Римі, вибираючи їх з поданих кандидаток.

Священик — ювілят

Преосвященний Ніл привітав 85-річного о. Михайла Оленчука, якому сповнилось 60 років священства.

«Прошу прийняти найщиріші ювілейні бажання ласк, здоров'я, многих літ і великого Божого благословення» — написав Владика Ніл заслуженому священикові-піонерові.

Отець Оленчук живе у Вайтло, Алта.

НЕДІЛЯ ПРО МИТАРЯ И ФАРИСЕЯ

7 лютого

ЛИСТ ДО ТИМОТЕЯ: зач. 296

Сину Тимотею, ти пішов слідом за моєю наукою, життям, постановою, вірою, витривалістю, любов'ю, терпеливістю, переслідуваннями, муками, котрі мене стрінули в Антіохії, в Іконії і в Лістрі.

Ті переслідування я витерпів, і від усіх вирятував мене Господь.

І всі, що хотять жити побожно в Христі Ісусі, будуть переслідувані.

А лихі люди і зводники дійдуть до гіршого, блудячи і даючи себе зводити.

Ти ж пробувай у тім, чого навчився і що тобі довірено, знаючи, від кого навчився і що від дитинства знаєш Святе Письмо, котре може повчити тебе на спасіння через віру в Христа Ісуса.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ЛУКИ: зач. 89

Сказав Господь таку притчу:

«Двоє людей увійшли у храм помолитись, — один фарисей, а другий митар. Фарисей, ставши, так про себе молився: Боже, дякую тобі, що я не такий, як інші люди: грабіжники, несправедливі, перелюбники, або як цей митар. Пощу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що придбаю.

А митар, стоячи здалека, й не смів і очей звести на небо, але бив себе в груди, кажучи: Боже, милостивий будь мені грішному.

Кажу вам, що цей пішов до свого дому більш оправданий, ніж той; бо кожен, хто виносить себе, буде понижений; хто ж понижає себе — буде вивищений».

РАДІОПЕРЕДАЧІ З ЕДМОНТОНУ

З едмонтонської французької радіостанції Се-Аш-Еф-А щопонеділка і щовівтірка пересилаються півгодинні українські релігійні програми:

1 лютого: програма УНДому (п. Г. Якимечко);

8 лютого: Моя поїздка в Україну (п. М. Базюк).

Понеділкові радіопрограми о 9-ій годині вечора веде Централя українців-католиків Едмонтонської єпархії; вівтіркові програми о 8:30 вечора — оо. василіяни.

Богослуження: січень - лютий

Гр.	Юл.	Дні	Юліянський календар	Григоріянський календар
28	15	Ч	Павла і Івана преп.	Єфрема преп.
29	16	П	Покл. ок. Ап. Петра	Перен. м. св. Ігн. Богон.
30	17	С	† Антонія Вел. преп.	**Трьох Святителів**
31	**18**	**Н**	**32 по Сош. Атанасія**	**Мит. і фар.** Кира
1	16	П	Памфила мч.	Євдокії препмч.
2	17	В	Теодора Тир. вмч.	Теодота сщмч.
3	18	С	Лева папи	Євтропія мч.

о. Д. Базюк
P.O. Box 10, High Prairie
30. — Гай Прері 10
31. — Гайнс Крік 10
2. лютого — Гай Прері 10
7. — Гай Прері 10; Ґренд Прері 3
12. — Гей Скул 10
14. — Норт Стар 10; Ройс 3

о. Є. Дмитрук
Ph. 424-1472
11139 - 110 A Ave., Edmonton
31. — Восток св. Михайла
2. лютого Стрітення — Ст. Майкел
7. — Делф
14. — Лемонт

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
31. — Бовнивил 10 рано
7. лютого — Ст. Павль год. 8:30; Ґлендон год. 10 ф.
14. — Айрон Ривер год. 10:30 р.

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
31. — Смокі Лейк 10:30
7. лютого — Радвей
14. — Восетна

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph.: 433-6572
31. — Рочфорд Бридж 10:30
7. лютого — Карвел 10:30

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
31. — Голден год. 10:30
7. лютого — Голден 8:30; Дейзленд 10:30
14. — Голден 8:30; Коперник год. 10:30

о. П. Іванець
6036 - 105 B. St., Edmonton
Ph. 434-8979
31. — Скаро 10

о. Б. Карічек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
31. — Атабаска 10
7. лютого — Росінґтон 10:30
14. — Атабаска 10; Бойл 12:30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
31. — Ту Гилс 10
2. лютого — Ту Гилс, год. 9; Новий Київ 10:30
7. — Ту Гилс, год. 10:00
14. — Ту Гилс, год. 9; Новий Київ год. 10:30

о. Б. Лисак ЧСВВ
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
31. — Мирнам 10 рано
7. лютого — Мирнам 10; Бовелон 11:30
14. — Файделіті 10:30

о. М. Мартинюк
12204 - 113 Ave., Edmonton
31. — Равнд Гіл 11.

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952
30. Трьох Свят. — Редвотер г. 9
31. Редвотер г. 10:30
2. лютого Стрітен. — Редвотер 9
7. — Редвотер 10
14. — Редвотер 9; Федора 10:30

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
31. — Давиінґ
Відвідини зі свяч. водою і благослов. домів: 19 і 20 — Спедден і Сокаль; 21 — Стрий; 22 і 23 Вильна і Давиінґ.
7. лютого — Вильна
14. — Стрий

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
31. — Менвіл 10:30
7. лютого — Левой 10:30
14. — Ренфурлі 10 рано; Іннісфрі місто 12:00

САСКАЧЕВАН

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
31. — Медовлейк

о. М. Будз
P.O. Box 208, Vonda
Phone 47
31. — Вонда 10:30
7. лютого — Вонда 10:30
14. — Сматс 10:30
15. Стріт. — Вонда 9:30 - 10:30

о. В. Фляк
Box 161, Cudworth, Sask.
Phone: 256-3306
31. — Гамбольдт 9:00; Кадворт 11.
7. лютого — Кадворт 9; Бруно 11; Волверін 3 попол.
12. — Кадворт 9
14. — Кадворт 9; Дана 11; Гамбольдт 3 попол.

о. А. Хоружий
P.O. Box 111, Alvena, Ph. 10
31. — Алвена місто
7. лютого — Ланівці
14. — Алвена - місто
15. — Алвена - фарми

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
31. — Вакав 10; Сокаль 11:30
7. лютого — Вакав 10; Ст. Дж. 11:30
14. — Вакав; Прудгом 11
21. — Вакав 10 год.

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. І. Макух
Victoria, B.C., Ph. 384-2292
1112 Caledonia Ave.
31. — Вікторія 10 рано.

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ◆ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◆ Видає Спілка «Українські вісті» ◆ Річна передплата в Канаді: $5.00, поза Канадою: 6.00; зміна адреси: 15 центів.

Published every Thursday in Edmonton ◆ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◆ Yearly subscription in Canada — $5.00, in other countries — $6.00.

Ukrainian News, 10967 - 97 Street, Edmonton 17, Alberta

Телефон 422-5708 Telephone

Second class mail registration number 1035.

КУК ПІДТРИМУЄ ПРОТЕСТИ ЖИДІВ

Президія КУК своєчасно висловила підтримку жидівським протестам проти нової хвилі антисемітизму в СССР, і ця слушна підтримка є, без сумніву, голосом українців Канади.

Комунікат КУК був такий: «Комітет українців Канади, разом із спільнотами вільного світу, гостро протестує проти двох смертних засудів і присудження численних кар довлітнього ув'язнення в таборах примусової праці зі суворим режимом проти осіб, які нібито плянували втечу зі Совєтського Союзу на захопленому совєтському літаку».

«Єдиним бажанням підсудних було покинути Совєтський Союз через переслідування їхньої релігії та національної культури, що їх забезпечення гарантовано постановами Загальної заяви про права людини, яку разом з іншими державами підписали представники Совєтського Союзу».

«Такі самі переслідування діються на території України, звідки походять сотні тисяч канадських українців. Тому Комітет українців Канади гостро засуджує політику денаціоналізації й русифікації, яку Совєтський Союз проводить проти всіх неросійських народів».

Жиди в ЗДА, в Ізраїлі та інших країнах повели таку голосну протестну дію, що в Кремлі вирішили трохи припинити протижидівський курс. Ленінградські смертні засуди не були виконані, а крик проти «сіоністів» трохи вщух. Однак совєтський режим далі вважає жидів своїм ворогом. Доля трьох мільйонів у СССР далі непевна. Є значна частина жидів, яка до Ізраїлю не поїде, хоч би їх туди пускали. Проте є також значна частина, також молодих жидів, які виступають проти русифікації і намагаються зберегти свою релігійну й культурну спадщину.

Ленінградські суди не є першим протижидівським вибухом і, мабуть, не останнім. Жиди, як слушно вказує комунікат КУК, поділяють недолю інших неросійських народів. Добрі українсько-жидівські відносини є в інтересі обох загрожених народів.

РОБІТНИЧА МОЛОДЬ УКРАЇНИ

Серед робітничої молоді України — щораз більше мішаних українсько-російських подруж. Таку вістку приносить київський журнал «Народна творчість та етнографія» і хвалить нове «торжество ленінської національної політики», хоч і не каже, що від зростання мішаних подруж буде користь для народної творчости та етнографії.

У статті п.з. «Зміни в соціяльно-етнічному складі сучасної робітничої молоді» автор Анатолій Орлов інформує, що на підставі масових опитувань та офіційних документів стверджено щораз більше зростання мішаних шлюбів серед робітників. Це помітне найбільш у промислових центрах, таких, як Дніпропетровськ, Дніпродзержинськ, Запоріжжя.

Щоб не виявляти нахабної радости змінами в етнічному складі робітничої молоді України, автор згаданої статті радіє змінами «соціяльно-етнічному» складі. Каже, що все йде, як сказав віщий Ленін. Уже тепер понад 60% робітничої молоді має середню освіту, і це є ознакою, що відмінності між працівниками розумової і фізичної праці нібито стираються.

Зовсім певно, в багатьох містах України стираються українські етнічні відмінності. І цим київський режим також задоволений, бо так казав Ленін. Ще 20 років тому тільки 24.6% робітничих подруж були мішані. Останнім часом уже є 44.5% мішаних подруж. Коли уважно приглянутись до статистики, «то стає очевидним сталий характер цієї тенденції на найближчий час», каже київський автор, який закінчує свою статтю похвалою Ленінові й ленінській партії, завдяки яким в Україні «утверджується фактична рівність націй та народностей». Українці були і є рівні; росіяни стають щораз рівніші.

Виступає в оборону о. К. Сілецького

Рецензент богословського журналу «Логос», що виходить у Йорктоні, заперечив твердження о. Атанасія Великого, нібито засновником Згромадження сестер служебниць був василіянин о. Є. Ломницький.

У довгій рецензії о. Роман Хом'як ЧНІ дає високу оцінку «Нарисові історії Згромадження сс. служебниць», який недавно написав протоархимандрит Василіянського чину о. А. Великий; однак указує теж на «недостачі й неточності, що їх треба доповнити та справити в наступнім виданні цього важливого твору».

Неправильно, на думку рецензента, о. Великий уважає о. Ломницького засновником Згромадження сс. служебниць. «Сучасники й учасники явно стверджують, що о. Селецький здійснив Згромадження сс. служебниць і став його засновником».

Отець Кирило Сілецький, парох села Жужіль у Перемиській єпархії, належав до найвизначніших священиків Галичини 19 сторіччя. Він підписувався «Селецький». Його звали «Сілецьким». Так його прізвище писали й деякі єпископи, наприклад, єпископ Йосафат Коциловський, який 1943 року з приводу 25-річчя смерти о. Сілецького написав послання до священиків своєї єпархії.

Коли виник спір між о. Сілецьким та оо. василіянами, з доручення митрополита цю справу розглядав львівський ігумен оо. василіян Андрій Шептицький (пізніший митрополит). Він знав історію сс. служебниць з самого початку. Засновником Згромадження він уважав о. Сілецького. 1942 року з приводу 50-річчя Згромадження він написав сс. служебницям листа, в якім згадує про «великі заслуги» о. Ломницького ЧСВВ, про «великі заслуги» о. А. Лозинського ЧСВВ, проте засновником зве тільки о. Сілецького.

Єпископ Коциловський (у його єпархії утворено першу громаду черниць) не тільки зве о. Сілецького «Божим мужем» і засновником двох черничих згромаджень (служебниць і йосифіток); він виразно відкидає як незгідне з правдою твердження, нібито о. Ломницький був засновником сс. служебниць.

«Треба сподіватись, що в наступнім виданні нарису історії сс. служебниць автор опублікує ті важливі свідчення Божого слуги Андрея і владики Йосафата, а також дасть о. Селецькому, основникові Згромадження сестер служебниць, далеко більше признання, каже рецензент «Логосу».

Критичний стан українства в Канаді

ВИСТУП У ТЕЛЕБАЧЕННІ В ЕДМОНТОНІ

д-р М. Р. ЛУПУЛ
професор Албертського університету

Виступаю перед вами як приватна особа, не від якоїсь організації чи групи. Мене ніхто сюди не посилав. Проте мене розумітимуть багато канадців українського роду, що щораз більш стурбовані цим критичним станом.

Поки приступлю до властивої теми, хочу сказати, що я пишаюся своїм походженням і вдячний, що мої предки мали відвагу емігрувати до Канади понад 70 років тому. Я досить можливо говорю українською мовою, якої навчився, ще коли жив серед (українського) поселення. Моє походження селянське.

Я дякую п-ві Фрейзерові та МЕЕТА за цю нагоду висловити свої думки про речі, про які мало хто знає.

МОВОВБИВСТВО

У чому ж полягає критичний стан українства? Це можна описати одним словом: — у мововбивстві, у смерті мови, української мови, у розпаді культури, у зникненні народу.

Приблизно 40,000,000 українців у СССР і 473,000 у Канаді віч-на-віч стоять перед фактом вимирання їхньої рідної мови, яке станеться в короткому часі, може, через сто років, але найімовірніше — швидше.

Українці в Канаді творять унікальну групу. Тільки литвини, лотиші та естонці ділять подібну долю, долю потенційно цілковитого знищення.

Предківські землі цих народів теж опинилися за високим муром совєтських кордонів, вони разом з українцями підлягають повному московщенню.

А тому, що балтійське населення Канади малочисельне, то фраза, спопуляризована останнім часом канадцями французької крови: «ми не такий нарід, як інші», стосується найбільше до канадців українського походження.

Ми й справді не такі, як інші. Подумайте собі: канадці будь-якого европейського походження — шведи, норвежці, італійці, бельгійці, навіть румуни, болгари і мадяри — можуть поїхати назад до Европи і знайти там культури і мови Швеції, Норвегії, Італії, Бельгії, Румунії, Болгарії, Мадярщини. Вони віднайдуть там своє предківське коріння. Цього не можна сказати про українців, і я покажу чому саме.

Тому більшість канадців европейського походження, крім українців, не дуже стараються зберігати свою культуру в Канаді. В час, коли «двокультурність» посіла панівне становище в Оттаві і витискує «багатокультурність», специфіка їхнього становища створює для канадців українського роду особливо серйозні наслідки.

БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ

Треба уточнити сам термін «багатокультурність». При його розгляді звичайно виринають на поверхню два погляди:

— перший: багатокультурність без мовної основи;

— другий: багатокультурність з мовною основою.

Більшість етнічних груп прихильні до першого погляду, тобто — багатокультурність без мовної основи, зате зі збереженням народних танків, одягів (як на святкування ОН чи клондайкські паради), спеціяльних страв, вишивок і такого декоративного мистецтва, як розмальовування писанок, вишивання хрестиками високомодної жіночої одежі, інструментальної музики чи навіть народних пісень (з колядками включно), слова яких мало хто розуміє чи намагається розуміти.

Треба визнати, що багатокультурність без мовної основи особливо промовляє до членів другого і третього покоління. Певно, бо менше клопоту для всіх, коли забути за мовний вимір культури. Це ставлення особливо типове для Північної Америки з її довголітньою спадщиною ворожости до всіх мов, крім англійської.

А все ж канадці українського роду, не можуть легко погодитися на таке розуміння багатокультурности. Ті, кому доводилось відвідати Україну останніми роками, дуже твердо знають одну річ: масивне московщення України не є грою уяви. Вони знають, що емігранти, які приїхали після другої світової війни, говорили правду.

Як би ви не дивились, але неможливо уникнути факту: Київ, столиця України — змосковщене місто. В ньому є українські хорові групи, в ньому можна купити по-українському надруковані книжки чи українські грамофонні платівки (зроблені не в Україні — тгл), еліта в ньому двомовна. Але щоденна мова міста — московська! Нею говорить офіціянтка в ресторані, нею говорить службовець у готелі, продавниця в крамниці чи поліцай на вулиці.

Перший контакт, майже завжди, відбувається по-московському. Розмовна українська мова кепська у більшості випадків. І це все у столиці України.

Такий стан речей можна б хіба порівняти до ось, приміром, цього малоймовірного видовища: хтось приїздже до Парижу і тут до нього, в столиці країни, французькі тубільці, в більшості випадків, говорять по-німецькому!

Чи ж може канадець українського роду в цих умовах бути байдужим до долі української мови в Канаді? Якщо їй дозволять умерти тут, як поступово душать її в Україні, вона з часом зникне цілком.

Тому, на мою думку, можна належно оцінити, чому багатокультурність з мовною основою така важлива для канадців українського роду. Стає зрозумілим також те, чому ці ж канадці в останнє десятиріччя, коли питання мови набуло такого великого значення, так наполегливо,

д-р М. ЛУПУЛ

навіть докучливо, ставили свої вимоги.

Серед них є 25 порад до Комісії в справі плянування освіти чи Комісії Ворта від Товариства української мови при раді модерних і клясичних мов Албертської асоціяції вчителів.

ДОМАГАННЯ

Чого ж домагаються канадці українського роду для забезпечення своєї майбутности в Канаді?

Поперше, вони домагаються розуміння критичности їхнього справді унікального становища в Канаді.

Подруге, вони домагаються поширення чи лібералізації мовознавчих студій у Канаді. Для цього необхідно змінити публічне ставлення до знання інших мов та щиросердечне, позитивне зобов'язання провідників уряду та освіти у русі протилежному північно-американській традиції ворожости до вивчення інших мов.

Потрібна співпраця політичних і освітніх провідництв у зміні ставлення громадянства до мовознавчих студій такого самого порядку, яким вони виявили у ставленні до французького факту у квебекській «тихій революції» на протязі останнього десятиріччя, шляхом поступового політичного й освітнього переконування та дії.

Потретє, канадці українського роду домагаються справді «справедливої» мовної політики у «справедливому суспільстві». Ця політика не мусить бути антифранцузькою мовною політикою, але одночасно вона не мусить обмежуватись до французько-англійської двомовности.

Для вияснення цього пункту необхідно зупинитися на наслідках дискусій про культурну та мовну політику на канадців українського роду:

а) Не підлягає жодному сумніву, що канадці французької крови стали спільниками всіх інших етнічних груп у пробуджуванні провідників уряду, освіти та молоді до усвідомлення їхнього вкладу в життя та майбутній розвиток Канади та до важливости мовного питання, які не є лише поганою імітацією розвитку в Сполучених Штатах.

Іншими словами, французькі канадці зробили велику послугу Канаді в справі усвідомлення більшости канадців про близький зв'язок між мовою і культурою.

б) З другого боку не підлягає також сумніву те, що великий наголос на французький момент стурбував батьків нефранцузького і небританського роду, які почали з тривогою думати про майбутнє своєї власної молоді.

Вони, ці батьки, звичайно, не хочуть обмежити слушних нагод своїм дітям з причини незнання французької мови. Але в той же час вони не цілком переконані, що, у такій просторій країні, як Канада, інші місцеві мови, такі, як українська, німецька чи італійська, які живлять деякі аспекти культури цих груп.

У сучасних обставинах наслідки такого становища двозначні. Не зважаючи на те, що провінційна шкільна система дала притулок таким мовам, як українська від 7 до 12 кляси, і хоч існують деякі ознаки, що шкільна система може бути ще щедрішою, проте в сьогоднішньому кліматі опінії переважає страх: батьки не знають, що в майбутньому чекає їхніх дітей на мовному фронті.

ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО

Цей страх змушує багатьох батьків українського роду вагатися, чи записувати своїх дітей до українських кляс, а це далі вживається як причина для скорочення україномовних студій, що веде до ще меншого числа охочих учитися. Створюється своєрідне зачароване коло.

Щоб вибратись із цього становища, потрібна справедлива мовна політика, мовна політика, яка братиме до уваги три виразні можливості, базовані на виборі батьків:

Перша можливість: одномовність, французька чи англійська для тих батьків, які мають підставу сподіватися, що їх діти житимуть у пере-

(закінчення на 5 стор.)

ПРОСТЯГНЕННЯ РУКИ В ПОРОЖНЯВУ

ЛИСТ ДО ДРУГА-МИСТЦЯ ПРО ЦЕРКОВНІ СПРАВИ

«За кого ж Ти розпинався,/ Христе, Сине Божий?/ За нас добрих, чи за слово/ Істини? Чи, може,/ Щоб ми з Тебе посміялись?» (Тарас Шевченко, „Кавказ").

Любий Друже Володку, щиро дякую Тобі за цінного листа і вибач, що аж сьогодні відписую, але Ти знаєш, що мені дуже перешкоджає тяжка хвороба вуха. Ти болієш над питанням помісности нашої Церкви й завершенням її патріярхатом. Я повністю розумію Тебе, бо і я глибоко це переживаю. Тому легше стає на серці, коли поділюся цими болями зі щирим другом.

I

Пишеш, Друже, що на обрії нашої многострадальної Церкви збираються густі хмари. Це правда, одначе ще густіші й чорніші хмари йдуть зі Сходу на Ватикан-столицю Вселенської Церкви.

На превеликий жаль, деякі ватиканські «політики» намагаються діткнути лапи московських опричників, замазаної кров'ю мільйонів християн, намагаються зблизитись до тих, що вже більше ніж пів сторіччя заперечують Бога. Що, почавши від Леніна, через Сталіна аж до сьогоднішніх сатрапів, своїм геноцидом знищили мільйони християн, що своєю масовістю, напевно, на сотню разів перевищають знищення первісних християн римськими імператорами Нероном, Марком Аврелієм та іншими.

Простягають руку до тих, що жорстоко знищили ієрархію та вірних нашої Католицької і Православної автокефальної Церков за те тільки, що вони занадто були прив'язані до святої віри й занадто любили свій поневолений нарід. Це «братання» відбуваються саме тоді, коли кількамільйонова українська католицька громада на рідних землях дала великі гекатомби жертв: кільканадцять єпископів, сотні священиків та безліч вірних, що значно перевищають жертви всіх інших, взятих разом католицьких народів, не кажучи вже про грубі мільйони православних наших братів.

Це «братання» діється тоді, коли наша Мовчазна Церква загнана ворогами Христа в новітні катакомби. У вільному світі, на превеликий жаль, чинники, що в них ми сподівалися шукати Божої справедливости, не тільки трактують нашу Католицьку Церкву по-мачушиному, а деякі й заперечують існування українського народу. На жаль, маємо на це наглядні докази.

В дійсності, я не маю великих прав говорити на церковні теми, бо на цих справах я не розуміюся і не заслужив собі належного місця. Я ані великий жертводавець, ані критор чи благодітель, активної участи в церковному (парафіяльному) житті майже не беру, зокрема через тяжку хворобу, тому уважаю себе за третьорядного члена едмонтонської парафії св. Юрія Побідоносця.

Маю настільки права, що верховний архиєпископ і кардинал Йосиф іменував мене проф. У.К.Університету ім. Климентія Папи, катедри історії мистецтва, а найбільше користаю з блага демократії, що дає право висловлюватися одверто.

На Твоє питання, „в ім'я чого ватиканські політики роблять такі приязні жести супроти безбожної Московії?", відповідаю Тобі, Друже, що це діється в ім'я фантомів, в ім'я фантастичних утопій, буцім то колись, може за сторіччя вдасться досягнути екуменізму з майже 100 мільйонами москалів, нібито „православних", чи навернути на лоно Католицької Церкви безбожницьку Московію. А в цих плянах немає жодного місця для українського народу, навіть для Української Католицької Церкви. На жаль, на мою думку, це правдиве, мій Друже.

Одначе це, Володку, справжня утопія. Московія дихає фанатичною ненавистю до всього, що західнє, конструктивне, християнське й католицьке. Ненависть ця має свою довгу традицію, бо ще від Івана III-го (Каліти), що кинув „лозунг": «Москва — третій Рім, а четвйортому не бивать!». І з цим «лозунгом» московський імперіялізм у наступі до наших днів. Через Івана Грозного, Петра І, Катерину ІІ аж до сьогоднішніх червоних держиморд.

Тут не йдеться, Друже, про московське православ'я, не йдеться про комунізм, тільки про московський імперіялізм — фізичний і духовий, зокрема про московсько-азіятський духовий комплекс, що крайньо ворожий західній, християнській культурі й цивілізації. Це вимовно схарактеризували видатні представники московської духовости включно з В. Бєлінскім (заклятим ворогом Шевченка), а письменник Данілєвскій виразно сказав: «Прінадлєжіт лі Рассія к Європе? — К сожалєнію ілі к удовольствію, к щастію ілі к нєщастію, нєт, нє прінадлєжіт» (проф. Р. Паклен, «Біла книга»).

Як відомо Тобі, московський імперіялізм впродовж довгих сторіч намагається згладити з лиця землі «куполу Буонарроті» (церкву св. Петра) Мікель Анджельо-Берніні, найбільший шедевр людського-християнського генія, щоб брудні хвилі Волги залляли увесь західній, вільний світ.

Це прекрасно відмітив наш поет Є. Маланюк: „Не «щит», не «крест» і не «проліви»,/ Тепер вже планетарний плян,/ Кацапського босяцтва зливи/ Перехлюпнуть за океан!» (Є. Маланюк, „Посланіє").

Це повинна знати й мала дитина, однак, як це дивно, мій Друже, короткозорі ватиканські політики не вміють здати собі справу з цієї небезпеки, що гряде на Вселенську Церкву. Вони ніяк не хочуть зрозуміти, що сьогочасний «москаль-чарівник» плянує своєю «блекотою» приспати чуйність навіть найвищих ієрархів Вселенської Церкви, щоб нищити її при кожній нагоді, а, щонайменше, завести Церкву в сліпий кут чи «під дурного хату», тобто скомпромітувати.

II

Пишеш, Друже, що наша Католицька Церква має багато зовнішніх та внутрішніх ворогів, зокрема коли йдеться про помісність і завершення патріярхатом. Без сумніву, їх багато, одначе явні вороги не надто нам страшні. Наприклад, кардинал Тіссеран, що хворіє на валуєвсько-московську склерозу, хоч як завзято намагається крутити колесо історії взад, тобто понизити нашу Церкву й заперечувати навіть назву нашого народу, це колесо історії аж ніяк не хоче подаватися під його немічними руками. Здемаскувавшись, цей старець для нас не страшний, тільки смішний. А наша громадська опінія дала йому належну відсіч і блискуче здала свій іспит.

Зате небезпечніші для нашої Церкви таємні вороги, що слід догадуватись, знайшли пристановище в самому Ватикані, діють на зло Вселенської Церкви, для української зокрема, і деструктивно впливають на Христового Намісника. Дай Боже, щоб я в цьому помилявся.

Я глибоко розумію Твій щирий жаль з цього приводу, коли пишеш: «Невже ж наша многострадальна Церква ніколи не знайде приятелів у своєму змаганні до елементарної справедливости? Невже ж по цю справедливість треба нам лізти до самого Бога тією драбиною, що снилася Якову?»

На мою скромну думку, питання існування й розвитку Української Католицької Церкви, все ж стоїть без порівняння краще, ніж до повернення з заслання нашого Ісповідника, Блаженнішого Йосифа, що в короткому часі доконав велетенського діла для добра Церкви й нашого народу. Коли Боже Провидіння, прямо чудом, зберегло цього героя, колосального духового діяпазону, що рідко який нарід може вилонити з себе, Всевишній таки опікується нами і не слід нам зневірюватися.

Завзята боротьба за помісність нашої Церкви й завершення патріярхатом набрала в останніх роках особливого розмаху, що свідчить про зрілість нашої спільноти у вільному світі. Підтверджують це теж останні демонстрації наших вірних і духовенства перед ватиканською делегатурою у Вашінгтоні. А між демонстрантами було теж багато нашої молоді, що не слід легковажити.

Болієш Влодку над тим, що в ЗДА, зокрема у Філядельфії й Чікаго маємо забагато хрунів чи «дядьків атєчества чужого»? Коли їх не було?

Хрунівство — це теж частина нашої «традиції», почавши від Святополка Окаянного аж до наших днів. Одначе потішаймося тим, що ряди хрунів помітно рідшають, а велетенська більшість ієрархів нашої Церкви, священиків та вірних беззастережно стоять по боці великої ідеї. Маємо, що найважливіше, великого провідника — верховного архиєпископа Йосифа, що так виразно показав свою відвагу перед світом. А кадри т.зв. хрунів помітно рідшають і мало останеться таких, що схочуть, щоб їхні імена вкрилися в історії вічною ганьбою.

Про дечию пропозицію відірвати Українську Католицьку Церкву від Ватикану, як Ти згадуєш у листі, я теж чув. Я не теолог, і на таких церковних тонкощах не розуміюся; однак така ідея здається мені нереальною. Годі уявити, як така Церква могла б існувати й виявлятися практично.

Моя думка така: ні, не слід нам відриватися від Риму. Не тому, щоб конче триматися чужої сутани (часом і ворожої), а тому, що Церква, при всіх своїх людських недостачах, є таки Божою установою. Кожен член Церкви — так каже II Ватиканський собор — має право й обов'язок усувати недостачі й домагатися цього. Тим більше нам треба вести послідовну боротьбу аж до остаточної перемоги: за належне становище Української Католицької Церкви у Вселенській Церкві.

Московщина завжди говорить з позиції брутальної сили і, на жаль, досягає своєї мети. А ми, що є крайньою протилежністю ворога, повинні завжди говорити з позиції моральної сили і тоді ми досягнемо бажаних успіхів.

Нам слід, у цій нерівній боротьбі бути твердим, зцементованим моноліто: нашою церковною ієрархією зі всією українською католицькою спільнотою, щоб після перемоги, ми могли сміливо сказати: «а у множества віруючих було одне серце й одна душа» (Діян. 12,32).

Як бачиш Володку, цей мій лист присвячений великій справі, що, треба вірити, таки стане тріюмфом Української Католицької Церкви.

Здоровлю Тебе щиро, бажаю багато творчої наснаги й невичерпних мистецьких помислів. Завжди вірний Тобі

Іван К.

Едмонтон, Канада, 15 січня 1971 року.

Едмонтон, Алберта: Світлій пам'яті бл. п. Осипа Юркевича

„Видиш, брате мій, товаришу мій. Відлітають сірим шнурком журавлі в вирій. Кличуть: „Кру, кру, кру! В чужині, умру". Заки море перелечу, крилонька зітру"...

Відлітають один за одним сірим шнурком ті, що для них створено цю пісню — українські стрільці, що боролися за свободу своєї Батьківщини... Щораз то їх менше між нами, а зате щораз ростуть їхні свіжі могили на цвинтарях цілого світу.

Одним із тих, що недавно відійшли від нас, є кол. поручник Українських Січових Стрільців бл. п. Осип Юркевич, що упокоївся в Бозі в вівторок, 15 грудня в едмонтонському університетському шпиталі, по довгій та важкій недузі.

бл. п. Осип Юркевич

Покійний Осип народився 25 січня 1894 р. в містечку Білий Камінь, золочівського повіту, на Західній Україні, недалеко села Підлися, де жив і був похований пробудитель Галицької України о. Маркіян Шашкевич. Народну школу закінчив він у Білому Камені, а свої гімназійні студії 1914 р. в Коломиї. Того року був він на вакаціях у своїому рідному містечку й на чийсь донос був арештований на доручення австрійської поліції разом із товаришем зі шкільнаї лавки в Білому Камені Семеном Граничкою, що якраз того року закінчив був з відзначенням середну школу у Львові. Обох українських матуристів з цісарсько-королівських українських гімназій арештував війт з Білого Каменя, поляк Міхал Федорські. Оба молоді матуристи мали замір голоситися до Українських Січових Стрільців, а тимчасом місцевий війт загнав їх до замку в Золочеві, де було повно арештованих під замітом москвофільства наших селян з околиці. Їх усіх забрано до Львова до тюрми «на Бригідках», де на подвір'ю була шибениця, на якій вішано по чотири на день споміж арештованих наших селян і інтелігентів.

Тимчасом війна йшла і до Львова наближався фронт, а з ним і російські війська. Тому зі Львова ввислано всіх арештованих під замітом москвофільства — священиків, адвокатів, лікарів, дуже багато селян та обох матуристів, між ними й покійного Осипа, до горезвісного Талергофу. Тут почали вести переслухання й декого з арештованих звільнили. Одним із перших (п'ятий з черги) був покійний. Його приятель Граничка був звільнений щойно пізніше. Після повороту з табору покійний Осип перебув важко хворобу тифу, а в 1915 р. його забрали до австрійської армії. Його призначено до австрійського 80 ц. к. полку піхоти (т. зв. золочівського), де він дослужився ступня четаря. Його приятель Граничка, що був родом з Маркіянового села Підлисся, згинув 1916 р. на італійському фронті в ступні „кадета-аспіранта".

До Українських Січових Стрільців покійний Осип таки вступив, але аж 1918 р. Він зголосився до станиці УСС у Львові 7 листопада того року й пішов відразу на фронт, який був таки в самому Львові. Та в Львові довго не довелося бути покійному, бо вже 21 листопада того року він враз із усім українським військом, під перевагою ворожих сил, залишив Львів. Скоро після того його піднесено до ступня поручника УСС.

Враз з Галицькою Армією покійний перейшов за Збруч й переживав із нею всю її долю й недолю. Тут покійному прийшлося дивитися на страшні жнива п'ятнистого тифу, що скосив буйний квіт української армії. В 1920 р. покійний повернувся в рідні сторони, де включився в члени Української Військової Організації (УВО). Переслідуваний польською поліцією, мусів залишити рідні сторони й жив в Бориславі, як звичайний робітник, де познайомився зі своєю дружиною.

З Борислави 1926 р. покійний виїхав до Канади. Тут зразу ще можна було заробити якийсь гріш, але пізніше прийшли часи важкої господарської депресії, що тягнулися аж до другої світової війни. В ті часи приходилося й покійному переживати прикрі часи, як і багато іншим поселенцям. Під час другої світової війни покійний дістав працю в українській гуртівні „Індепендент голсейл", де працював протягом майже 17 років до 1960 р.

Хоч життеві обставини в часі господарської кризи були невідрадні, покійний, вірний своїм ідеалам, й тоді брав живу участь в українському суспільно-громадському житті. Він був у 1928 р. основоположником Стрілецької Громади, а 1932 р. Українського Національного Об'єднання. В обох організаціях покійний не лише працював, але був членом управ. Завжди скромний, не шукав для себе почестий та пошани, але зате працював щиро й віддано для організації.

Він цікавився живо українським життям, передплачував й читав книжки та часописи, зокрема в останніх роках, коли вже був на пенсії. В тому часі теж написав свої воєнні спомини, з яких деякі були друковані в „Українських Вістях".

Покійний полишив у глибокому жалю дружину Катерину, синів Романа та Володимира та внуків, як теж багато друзів та знайомих, які його знали й глибоко поважали.

Похорон покійного розпочався панахидою, що її в каплиці похоронного заведення Парк Меморіял відслужили в четвер, 17 грудня о. протопресв. Я. Федуник, о. радник В. Чопеєй та о. канцлер М. Сопуляк. Домовина покійного була вкрита українським прапором, а почесну сторожу біля домовини держали члени Стрілецької Громади та Української Дивізії УНА. Від імені УНО та Стрілецької Громади прощав покійного д-р М. Суховерський, а від імені УСС-ів інж. В. Горбай.

Заупокійну Службу Божу та похорон відслужили в п'ятницю, 18 грудня в катедральній церкві св. Йосафата о. протопресв. Я. Федуник та о. М. Сопуляк. Під кінець похорону переказав коротко життевий шлях покійного та попращав його в послідну дорогу парох о. Я. Федуник. Після похорону приявні численно на похороні приятелі покійного, враз із його родиною, відпровадили тлінні останки покійного на український цвинтар св. Михаїла, де, після кінцевої панахиди, попращав покійного від імені товаришів з УГА п. М. Ткачук, а п. П. Касіян від Стрілецької Громади.

Після похорону відбувся в залі філії УНО поминальний обід, в часі якого о. Я. Федуник склав висслови співчуття родині, а син покійного Володимир подякував усім, що чимнебудь причинилася до звеличання похорону покійного.

В часі обіду п. М. Байрак та О. Мазурок зібрали 120 дол. на Шевченківську фундацію. З нагоди похорону покійного дружина покійного передала 20.00 дол. на пресовий фонд „Українських Вістей". За жертву щиро дякуємо.

Спи вічним сном, незабутній друже, поручнику Осипе! Нехай тобі присняться золоті поля України, які ти змірив своїми ногами в стрілецькому однострою. А буйний вітер нехай тобі принесе привіт від твоїх друзів-стрільців, що спочивають в могилах по всій широкій Україні. Вічна тобі пам'ять.

Приятель

ПОДЯКА

Прибиті великим горем та смутком по втраті нашого незабутнього мужа, батька та дідуня, бл. п. Осипа Юркевича, складаємо щиру подяку всечеснішим Отцям: протопресвитерові Я. Федуникові, о. радникові В. Чопеєві та о. канцлерові М. Сопулякові за відслуження похоронних обрядів та заупокійної св. Літугії. О. протопресвитерові Я. Федункові дякуємо зокрема за слова працання, співчуття та потіхи. Дякуємо за пращальні промови пп. д-рові М. Суховерському, інж. В. Горбаєві, П. Касіянові та М. Ткачукові, а за несення домовини з тлінними останками покійного пп. М. Шевціовому, І. Боруховi, А. Жмурковi, Журавлеві, І. Біденчукові, І. Вовкові, Д. Джуранюкові. Дякую управам та членам Стрілецької Громади та Братства Дивізійників за участь в похороні з прапорами їхніх організацій. Дякуємо за квіти від товаришів праці та другів із „Індепендент Голсейл", УГА та Стрілецької Громади, як теж від наших дітей та внуків. Пп. М. Байракові та О. Мазурокові дякуємо за переведення збірки на Шевченківську Фундацію.

Всім нашим приятелям дякуємо за жертву на Служби Божі за спокій душі покійного. Паням із Філії УНО дякуємо щиро за приготування поминального обіду.

Похоронному завденню Парк Меморіял дякуємо за совісне та гідне переведення похорону. А всім учасникам похорону дякуємо за віддання послідної прислуги покійному. Нехай Милостивий Господь нагородить усім сторицею, а покійного прийме до Свого царства.

Дружина Катерина,
діти Роман та Оля,
Володимир та Леся
і внуки.

ЗАКІНЧЕННЯ БАЗАРУ ЄПАР. УПРАВИ БУК

Ще раз пригадуємо, що розиграш базарових книжечок Єпархіяльної управи БУК відбудеться в суботу, 6 лютого ц. р. в часі забави-зимових вечорниць.

ЗИМОВІ ВЕЧОРНИЦІ

Забава-зимові вечорниці відбудуться в суботу, 6 лютого в залі Українського Народного Дому в Едмонтоні, при 9620-109 авеню. Початок в год. 8-ій вечора. Зимові вечорниці організують спільно Єпархіяльна управа БУК та управа УНДому. Чистий прибуток призначений на потреби нашої католицької організації.

Квиток вступу на вечорниці, враз із вечерою, коштує всього 5.00 дол. від особи. До танцю пригравати ме відома оркестра п. Чорновола.

Участь в прийнятті приобіцяли Преосв. Владика Ніл, Всеч. Отці та посадник міста Едмонтону п. І. Дент.

На закінчення базару та зимові вечорниці сердечно запрошуємо українське громадянство Едмонтону та околиці.

Веч. і Впр. Отців просимо зічливо пригадати парафіянам, щоб повернули на час базарові книжечки, хто ще не звернув, та проголосити закінчення базару й зимові вечорниці.

За Єпархіяльну управу БУК
д-р М. Снігурович, голова.

Збірка на українців в Югославії закінчена

Як відомо українському громадянству, Єпархіяльна управа БУК займалася збіркою покертв на українців, потерпілих від землетрусу в Югославії. Наша газета „Українські Вісті" багато причинилися до успіху нашої акції, а керівник видавництва о. М. Сопуляк поміщував багато разів заклики до пожертв та світлини знищених землетрусом церков та будинків. Збирано гроші й одяг. Звіт із збірки одягу подасть незабаром рекордовий секретар Єпархіяльної управи.

Тут подаємо вислід грошової збірки:

Зібрано $3.597.85, а з каси Єпархіяльної управи додано $50.98. Разом зібрано $3,648.83. З того заплачено за висилку одягу $498.83. Решту зібраної готівки, тобто $3,150.00 переслано чеком через Єпископську Канцелярію в Едмонтоні. Впреосвящ. Архиєпископові Гавриїлові Букаткові в Београді, Югославія. Жертводавці, які не дістали посвідок на складені жертви від своїх парафій, дістануть їх безпосередньо від нашого секретаря п. М. Наконечного.

Закінчуючи збірку, вважаю своїм милим обов'язком, від імені Єпархіяльної управи та від себе скласти щире спасибі всім жертводавцям та всім, що допомагали нам у переведенні збірки. Нехай Всевишній Господь нагородить Вас за те своїми щедрими ласками.

За Єпахіяльну управу БУК
д-р М. Снігурович, голова.

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

НЕ ТАК ТІ ВОРІЖЕНЬКИ

В. ГАВРИШ

Наші поселенці поволі вростали в канадський грунт й зачинали відкривати власні підприємства, або працювали агентами для різних компаній. Наші люде були назагал дуже працьовиті, солідні й відповідальні працівники. Найбільше шкодили нашим людям таки самі свої, які часто, з зависти, чи злоби, робили доноси на наших працівників до їх керівників. Деякі керівники були розумні й тих доносів зовсім не брали до уваги. Керівником корабельної компанії, яку я заступав, був розумний чоловік Дж. Петерсон. Коли він лістав на мене якийсь донос, пересилав його мені, а я відсилав тому, хто на мене написав скаргу. То був найліпший спосіб відівчити людей від донощицтва. Якщо хтосі мав якусь оправдану причину робити скаргу, повинен був прийти до мене й справу вияснити, а не писати поза плечі. Але не всі керівники бюр були такі, як Петерсон. Деякі брали доноси дуже серйозно й звільняли наших людей.

Здається, що такою жертвою став і М. Білинський, батько нашого купця В. Білинського. Білинський дістав був працю в міністерстві земель, де був відділ надавання гомстедів. То був дуже важний уряд, зокрема для тих наших людей, які не вміли говорити по англійськи. Білинський мав належну освіту і добре визнавався у своїй праці. Але за якийсь час його звільнили з праці. Не можу сказати певно, але, здається мені, що до того причинилися своїми доносами таки наші люде. Бодай покійний Білинський, якого я добре знав, нераз висував такі підозріння.

На його місце прийшов відтак Григорій Шевчишин. Він працював в тому бюрі вже до самої смерти. Мабуть й на нього писали скарги, але, видно, його влада тим не переймалася, бо його не чіплялися, аж до смерти.

Досить важко було дістати нашим поселенцям працю в управі міста Едмонтону. Наших поселенців брали до різних важких фізичних робіт, як копання каналів та ровів, будови доріг, тощо. Але до бюра не брали нікого. Першою, що дістала працю в міській управі в Едмонтоні, була здається мені, Наталка Михайлишин, яка закінчила гай-скул, а відтак курс стенографії. Попри свою бюрову працю, Наталка була ще й переводчицею. До міської управи приходило багато наших людей, які не знали англійської мови, й Наталку завжди кликали перекладати. Вона вив'язувалася зі своєї праці дуже добре й відтак управа міста шукала вже за

(закінчення на 8 стор.)

Бенкет Тов. для збереження української культури й спадщини

1971 рік, то 80-а річниця приїзду перших українських поселенців до Канади. Цю пам'ятну річницю будуть цього року певно відзначувати різні українські організації та товариства на свій лад.

Першим, що відзначило цю річницю бенкетом, було Товариство для збереження української культури й спадщини, яке існує ще відносно коротко, а яке поставило собі за завдання створити український піонерський музей в формі українського піонерського села на бл. 70 акрах землі, поруч державного парку Елк Айленд. Бенкет відбувся в суботу, 9 січня в залі Культурного центру св. Василія. Хоч того вечора було дуже зимно, а в Едмонтоні було кілька імпрез, то на бенкет прийшло бл. 400 осіб.

Бенкет вшанували своєю приявністю оба едмонтонські українські Владики, представник Албертського провінційного уряду міністер освіти Р. Кларк з дружиною, сенатор проф. д-р П. Юзик, провінційний секретар — міністер А. Головач, едмонтонський посадник І. Дент з дружиною та керівник слов'янського відділу Національного музею в Оттаві п. Б. Климаш.

Бенкет розпочався молитвою, яку проказав о. М. Крищук, а опісля Владика Андрій поблагословив страви.

Господарем бенкету був президент Товариства кол. мейор В. Гавреляк. Під час бенкету виведено невелику мистецьку програму, якою приводив один з директорів товариства п. Ф. Лакуста. П. С. Гладій з Келгари відіграв на давньому інструменті — лірі кілька колядок, а п. Н. Миськів відіграв дві колядки та дві пісні на цимбалах в супроводі скрипки та частино цілої оркестри п. Роні Лакусти. Група дітей рідної школи парафії Успення Божої Матері, що її провадить п-і Віра Снігурович, вивела сцену, в часі якої діти відтанцювали...

На початку програми на сцену ввійшли, одягнені в українські строї, діти д-ра М. і п-і Л. Снігурович і малий Мелетій сказав різдвяне віншування, а його сестричка Ірена засівала пшеницею й сказала новорічне побажання.

В офіційній частині програми п. Гавреляк поінформував приявних, що Товариство вже має 20 акрів землі, які подарував Товариству п. Ф. Лакуста, а дальших 50 акрів Товариство має замір закупити по приступній ціні. Товариство має змогу дістати поважну кількість одягу, предметів домашнього вжитку, рільничого знадіб'я та господарських машин, які приобіцяли подарувати Товариству п. Ф. Лакуста та п. Н. Цибуляк з Ендрю, який має величанську збірку господарського знадіб'я та рільничих машин. Деякі з тих речей привезли наші піонери зі собою з України, багато виготовили тут самі, чи купили готові й застосували до свого вжитку.

Ініціятор проєкту українського піонерського села п. Ф. Лакуста має на приміті різні давні будинки — піонерські хати, давні церковці, школи та інші будинки, які будуть перевезені частинно вже навіть весною цього року на землю, де має постати піонерське село. Члени управи Товариства предклали свій проєкт албертському провінційному урядові та державному секретареві федерального уряду в Оттаві, які виявили велике зацікавлення для того проєкту й приобіцяли свою піддержку. Товариство задумує теж повести акцію серед албертських українців, щоб здобути членів для Товариства, а одночасно спопуляризувати ідею піонерського села. Багато українців цікавиться проєктом піонерського села й обіцяли свою піддержку чи то в формі дарування різних піонерських предметів, чи в формі вступлення в члени товариства.

Едмонтонський посадник І. Дент, вітаючи українців з 80-річчям поселення, висловив признання отим першим українським піонерам-поселенцям, що приїздили до Канади лише з голими руками, вірою в Бога й любов'ю до землі, яку часто, після приїзду цілували, а які перетворили степові провінції в буйні пшеничні лани й добилися великих успіхів.

Міністер Р. Кларк привітав канадських українців із 80-річчя поселення від імені прем'єра Г. Строма та провінційного уряду й підкреслив великий вклад українських поселенців не лиш у розбудову рільництва та доріг у Алберті,, але й за їхній культурний вклад в канадську мозаїку та їхню участь в канадському політичному, суспільно-громадському житті та за працю в усіх ділянках многогранного канадського життя.

Сенатор д-р П. Юзик, вітаючи товариство з його гарним почином, висловив надію, що канадські українці, які є складовою частиною канадського населення, дістануть признання за свій вклад в канадське життя й у канадській конституції, над якої зміною якраз тепер працює державна конституційна комісія, до якої належить теж і сенатор.

П. Б. Климаш привітав від імені Національного музею задум товариства й побажав, щоб Товариству вдалося перевести в життя свій проєкт і в той спосіб зберегти для грядучих поколінь пам'ятки по українських піонерах, які будуть свідчити про талани, працьовитість та мистецький хист українських піонерів.

Офіційну частину бенкету закінчив молитвою о. М. Сопуляк. Після того відбулася забава з танцями, в часі якої учасники оглядали виставлені деякі піонерські вжиткові речі зі збірки п. Ф. Лакусти та розпитували про різні речі, зв'язані з проєктованим українським піонерським селом.

Новий осередок для

ЗАКЛАДАННЯ ВОДОТЯГІВ ТА ОГРІВАННЯ

При 8025-104 стр. в Едмонтоні відкрито новий, інакший, як ті, що були досі, осередок для будови водотягів, огрівання ітп. по домах.

Новий осередок то щось більше, як звичайна крамниця з усіми речами, потрібними для закладання водотягів, уряджування лазничок, огрівальної системи ітд.

Він уряджений в першу чергу для тих власників домів, що люблять закладати ті речі самі. Тому в крамниці є фахівці від водотягів, огрівання ітд., які вам не лише прилагодять відповідно до ваших потреб та побажань увесь товар, але й дають вам всі потрібні фахові вказівки, як ті речі закладати, чи направляти.

Нова крамниця, приміщена в будинку із 3,600 квадратових стіп поверхні, є гарно уряджена та має виставку різних речей, які вживаються в лазничках та умивальнях. Спеціяльну увагу відвідувачів звертає впущена в землю ванна, в якій всі металеві корки є зроблені із 14-каратового золота.

Власником нової крамниці є Ф. Фриц, родом з Німеччини. 16-річним хлопцем його арештовано та вивезено до тюрми в Сибірі, а відтак у Москві. Після п'ятирічного ув'язнення його звільнено. Він приїхав до Канади 1923 р. 25-річним хлопцем й працював зразу мулярем та столярем, а відтак почав учитися будови водотягів та закладання огрівальної системи. Свою науку він закінчив належними іспитами й дістав свідоцтво від провінційної комісії. Після того зачав працювати самостійним реміcником, а заробивши троха грошей, відкрив тепер свій осередок, перший того роду в Едмонтоні.

(огол.)

Вже Відкритий
Осередок для
водотягів й огрівання

8025 - 104 вул. – Тел.: 432-7015
ЕДМОНТОН

ЛАГОДЬТЕ СОБІ САМІ ВАШІ ВОДОТЯГИ Й ОГРІВАННЯ

Прийдіть й переконайтеся, кілько ви можете заощадити на купні речей для будовання нових чи направи старих водотягів та огрівання.

Відкритий від 8.30 р. до 5.30 веч. включно з суботою. В четвер до 9 веч.

Для вашої вигоди, ми будемо оголошуватися щотижня в рублиці "дрібних оголошень"

Зробіть собі власний осередок для водотягів й огрівання.

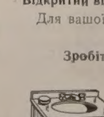

PLUMBING VILLAGE

ВСІ РЕЧІ, ПОТРІБНІ ДЛЯ БУДОВИ
ВОДОТЯГІВ И ОГРІВАННЯ

8025 - 104 St. – Tel.: 432-7015
Edmonton, Alberta

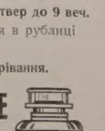

Едмонтон, Алберта

ПОМІНКИ ПО бл. п. ВАСИЛЕВІ ТОЧЕНЮК

В неділю, 6 грудня відслужив о. протопресв. Я. Федуник в церкві Пресв. Евхаристії поминальну богослужбу за упокій душі бл. п. Василя Точенюка, з нагоди 40-го дня його смерті.

бл. п. Василь Точенюк

Покійний Василь Точенюк прийшов на світ 8 лютого 1903 р. в селі Тетевчичі, пов. Радехів, Західна Україна, в заможній селянській сім'ї, тодішнього війта того села Івана та Хими з роду Карпінка. Свої діточі роки він провів у своюму родинному селі, але вже 1910 р. він був, ураз із родичами, на гомстеді в околиці Вилна, Алберта, що толі називалася Валет. Там, серед важких і невідрадних піонерських буднів, проходять його молодечі роки. 30 травня 1927 р. пізніший архиепископ В. Ладика ЧСВВ, а тодішній едмонтонський парох, звінчав його в давній церкві св. Йосафата в Едмонтоні із Юлією Лотоцькою, яка ще лише п'ять місяців раніше приїхала із його сусіднього села Перетин, пов. Радехів. Молоде подружжя осіло на фармі, недалеко від родичів покійного. На фармах вони прожили до 1944 р., коли то продали фарму братові Мількові, а самі перейшли жити до Едмонтону, де Василь займався будовою домів й працював у тому званні майже до послідних днів свойого життя.

Подружжя виховало й вивело в люде 8-ро дітей: синів: Григора, Михайла, Василя й Миколу та дочок: Рахиль, Анну, Катерину й Еву. Всі вони живуть у Едмонтоні. Покійний Василь діждався ще бачити своїх 14 внуків та 2 правнуків. Серед важкої праці та нелегких життєвих обставин покійний Василь та його дружина Юлія ніколи не забували своеї церкви, якої членами вони були постійно та яку вони підпомагали по своїй спроможности. Серед праці й боротьби за хліб насущний скоро сходив час й коли здавалося, що обставини покращали й стане легше, тоді виявилося, що в організм покійного Василя вкралася невилічна недуга, яка скоро знищила його здоров'я й до року загнала його до гробу. Покійний помер передчасно, бо всього на 66-ому році життя. Свою туземну мандрівку закінчив покійний в загальному шпиталі в Едмонтоні в середу, 28 жовтня вечером, залишаючи в глибокому смутку дружини Юлію, що вірно стояла біля його до його послідного віддиху, дітей, старшого брата Мілька на Вилна та сестру Анну Домет з Келовна, Бр. Колюмбія.

В пятницю, 30 жовтня відслужив місцевий парох о. Я. Федуник в церкві Пресв. Евхаристії парастас, а в суботу, 31 жовтня заупокійну св. Літургію та похорон. Пращальне слово сказав о. Я. Федуник, який знав усю родину покійного від початків свого побуту. Як кол. парох Вилна він хоронив із каплиці в Сокаль його покійного батька Івана.

Після богослуження учасники похорону відпровадили тлінні останки покійного на український цвинтар св. Михайла. Після похорону відбувся, за стараннями дружини покійного в парафіяльній залі поминальний обід, що його приготовили членкині відділу ЛУКЖ пресв. Евхаристії, до якого належить також і дружина покійного.

В часі похоронів співали оба парафіяльні дяки п. Е. Єлиняк та п. А. Хомляк. Похороном займалося, як завжди дуже дбайливо похоронне заведення Парк Меморіял. Дружина передала 10.00 дол. на "Українські Вісті". За жертву щиро дякуєм, а покійному Василеві вічна пам'ять.

Приявний

Ту Гилс, Алберта

ВІДДІЛ ЛУКЖ ВШАНУВАВ п-ю Е. ГНАТИШИН

Під час сходин відділу ЛУКЖ в Ту Гиллс, Алберта, що відбулися 12 жовтня м. р. панував особливо святочний настрій.

Того дня відзначували скрізь „День подяки" й багато людей з'їхалося з усіх сторін до своїх родин у Ту Гиллс, щоб спільно гоститися, а відтак по доколичних церквах взяти участь в благодарних богослужбах.

В тому самому дні наш відділ стрінула велика честь, вітати п-ю Е. Гнатишин, яка приїхала зі столиці Австрії Відня, щоб відвідати свою дочку п-ю В. Литвин та її родину.

Врешті наші сходини були першими, після вакаційної перерви, коли всі членкині зібралися знову разом, щоб із свіжими силами забратися до дальшої церковно-організаційної праці.

Сходини відбулися в парафіяльній залі сейчас після Служби Божої і місцевий парох о. д-р Литвин відкрив офіційну частину сходин молитвою. Дальшу частину програми перебрали: М. Іванишин — голова, Е. Семенюк — секретарка і А. Пиндик скарбничка. Під їх проводом скоро поладнано біжучі справи-плянування діяльности на слідуючий місяць, участь членкинь у реколекціях у Ст. Алберт ітд.

Відтак голова відділу представила всім п-ю Е. Гнатишин і вручила їй пам'яткову срібну ложочку на спомин її відвідин у Ту Гиллс. Для нашого відділу була то велика честь вітати між собою дружину одного з найвидатніших українських композиторів та найбільш визначного аранжера й диригента церковної та народної музики.

П. А. Гнатишин, який є диригентом хору церкви св. Варвари у Відні, дав українській громаді в цілому світі ряд блискучих композицій, як прим. „Блажен муж", „Воскресну утреню", „Службу Божу", „Богородице Діво", „Повій вітре", „В горах Карпатах", „Коломийку" та інші.

П-і Е. Гнатишин подякувала щиро за слова признання для праці її чоловіка та за вшанування її відвідин у Ту Гиллс.

О. д-р П. Литвин склав від себе подяку членкиням відділу за вшанування п-і Е. Гнатишин, як теж і за працю, яку веде відділ ЛУКЖ для місцевої церкви й парафії. О. парох заохотив членкинь ЛУКЖ працювати й дальше, як і досі для добра парафії та парафіян.

Після офіційної частини зборів, членкині враз із милою гостею провели решту вечора на перекусці та товариській гутірці. Пізно вечором розійшлися учасниці цих небуденних сходин, з милими враженнями та погідним настроем до своїх домів.

М. Марциняк

Гайнс Крік, Алберта

ПОХОРОН бл. п. СТЕФАНА ЦИМБАЛІСТОГО

В суботу, 7 листопада 1970 р. вечером упокоївся з Бозі по короткій недузі бл. п. Стефан Цимбалістий.

Покійний Стефан прийшов на світ 25 лютого 1900 р. в селі Ялин, пов. Сянік, Галичина. До Канади приїхав 1928 р. і став до праці в фармера недалеко Мондер. Заробивши троха гроший, він поїхав на Піс Рівер й тут взяв гомстед поблизу Гайнс Крік та почав господарити.

1937 р. приїхала до Канади й заїхала на Піс Рівер дівчина з того самого села, що й він, Олена Малик і вони того самого року подружилися. Подружжя поблагословив покійний о. Т. Добко ЧСВВ. Після вінчання молоде подружжя фармувало дальше на фармі покійного Стефана. Початки були нелегкі, бо то були часи затяжної господарської кризи, але згодом обставини поправилися й їхне життя поправилося.

За якийсь час покійний продав свою фарму й купив другу ще ближче Гайнс Крік. І тут йому велося добре. В 1956 р. п-во Цимбалісті продали фарму й купили хату в Гайнс Крік, де покійний жив до смерти.

Обоє п-во Цимбалісті були добрими й ревними парафіянами української католицької церкви в Гайнс Крік та помагали по своїй змозі при будові тамошньої церкви.

Покійний Стефан тішився великою пошаною у всіх, що його знали. Похоронна відправа розпочалася панахидою в середу, 11 листопада вечером. Заупокійну Службу Божу й похорон відслужив о. Д. Базюк в четвер, 12 листопада в парафіяльній церкві. Після похорону відбувся поминальний обід для учасників похорону.

Покійний полишив у великому смутку дружину Олену та трьох братів і трьох сестер у старому краю.

З нагоди похорону дру-

бл. п. Стефан Цимбалістий

жина покійного передала 10.00 дол. на "Українські Вісті". За жертву щиро дякуєм, а покійному Стефанові вічна пам'ять.

Присутний

Келгари, Алберта

ВІНЧАННЯ Фр. і ІРИНИ ВИЛСОН

В суботу, 15 серпня м. р. звінчав місцевий парох о. В. Мартиник у часі вечірньої Служби Божої Галину Ірину Липську із Фр. Вилсоном. Молода пара то діти п-ва Степана та Ярослави Липських та д-ра мед. А. і п-і І. Вилсон.

Церкву заповнили вщерть люде й хор зачав співати марійську пісню „Всі йдем до Тебе", муз. о. Ю. Ковальського. Тоді до церкви ввійшла Галя зі своїми дружками з китицею квітів, в мантії членкинь Марійської Дружини, підійшла до образа Божої Матері, клякнула враз із дружками і, враз з цілим хором та приявними, молилася до Богоматері, складаючи їй подяку за одержані ласки та просячи про заступництво на будуче.

Після короткої молитви, молода стала враз із молодим перед тетраподом, де о. парох поблагословив подружжя. В часі вінчання співав хор „Сурма" під орудою д-ра І. Чеховського, з великою ніжністю та відчуттям. Після вінчання відбулося в простарих залях весільне прийняття, яким проводив надзвичайно вдатно, з вервою та питомим дотепом весільний староста п. Л. Гладишевський. Молоду пару вітали о. В. Мартиник, о. Б. Лозинський, д-р І. Чеховський, дружба, батько молодої п. Ст. Липський та батько молодого д-р Вилсон. На кінці прийняття Галя подякувала батькам за виховання та гарне весільне прийняття, а молодий подякував усім приявним за вшанування весілля своєю приявністю, та батькам своеї дружини та своїм.

З черги господар відчитав привіти від приятелів з усіх частин Канади та ЗДА, як теж привіти від батьків матері Галі та сестер батька — усі з України. Настрій на весіллі був надзвичайно милий, бо ж на весілля прийшли громадно члени організацій Визвольного Фронту, щоб взяти участь у весіллі дочки щирого працівника тих організацій, яка була членкинею основоположницею Юного СУМ-у, членом хору „Сурма", постійною учасницею таборів СУМ над Голубиним озером у Вінніпегу, Торонто та Елленвилл. Була вона теж зразковою сумівкою-виховницею. Пізною ніччю розійшлися розбавлені весільні гості до своїх домів, щоб чергового дня докінчувати весілля на гостині — „поправинах" у гостинному домі п-ва Липських. Перед відходом хор кілька разів підходив до молодят, співав їм многоліття, а всі члени хору складали побажання: щастя, вдоволення в житті та встеленої рожами життєвої дороги.

Дякуємо тобі, Галю, за всю працю, яку ти вклала в СУМ та віримо, що защіплені наші гасла понесеш у дальше своє життя, а згодом може й вернешся знову до нас, щоб служити добрим приміром для твоїх молодших подруг.

д-р І. Чеховський

З нагоди вінчання на „УВісті" передано 10.00 дол. Щиро дякуємо за жертву.

Родина п-ва Ільницьких: перший ряд зліва: Сестра Лусі, Петро Ільницький, Анна Починок-Ільницька, Сестра Ольга; другий ряд: дочка Тереса Брассо, син Вилліям, дочка Марія, син Іван, дочка Зеня Хіхловська, син Стефан, дочка Дорті. фото: Орест Студіо

ЕДМОНТОН: 57-РІЧЧЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ІЛЬНИЦЬКИХ

В неділю, 1 листопада 1970 р. минуло 57 років з часу, як Петро Ільницький та Анна Починок звінчалися в церкві св. Йосафата в Едмонтоні. Подружжя поблагословив нині вже покійний о. М. Гура ЧСВВ. П. Петро Ільницький прийшов на світ у Вигнанці, пов. Чортків у 1882 р. До Канади він приїхав 1909 р. Зразу працював при будові залізничих шляхів в Онтеріо, Манітобі, Саскачевані й Алберті. В 1914 р. він звінчався з Анною Починок, що приїхала до Канади з Вигнанки, пов. Чортків у 1911 р. Після одруження, п. П. Ільницький перейшов працювати до копалень вугілля. Від того часу п-во Ільницькі живуть в Едмонтоні до сьогодні. Вони виховали дев'ятеро дітей (один син помер), з яких три сини та дві дочки одружені. Дві дочки є черницями. П-во Ільницькі діждалися теж 16 внуків.

З нагоди ювілею п. Ільницький передав на „Українські Вісті" 15.00 дол. За жертву щиро дякуємо, а п-ву Ільницьким бажаємо ще багато милих літ прожити.

Лемонт, Алберта: похорон бл. п. Павла Боярчука

В середу, 21 жовтня 1970 р. упокоївся в Бозі прийнявши найсв. Тайни, один з найстарших піонерів околиці бл. п. Павло Боярчук, проживши 79 років. Покійний приїхав до Канади в році 1911, зі села Стирківці, пов. Радехів. В початках свого побуту в Канаді працював на різних роботах, головно при будові залізних доріг. В 1913 р. осідає на стало на Смокі Лейк серед своїх краянів. В 1914 р. приїжджає зі села Миколаїв, пов. Радехід молоденька дівчина Варвара Мотовило, з якою покійний Павло жениться в 1917 р. і закладають своє родинне гніздечко на фармі, яку покійний купив вже раніще. Молодий енергійний, працьовитий Павло разом з другими починає організувати релігійне життя. Вже в 1913 р. почали будувати церковцю і він сам був її майстром. Скоро мали вже свій дім молитви. Цю церковцю побільшили в 1927 р., коли громада вірних зросла.

Покійний ввесь час був активним членом церковного комітету. Кромі того помагає організувати школу, яку теж будує і через девять років був її тростом. Цю школу назвали "Козаки", що свідчить про національну свідомість покійного і його співгромадян.

1945 р. переїжджає покійний жити на стало на Лемонт. Тут родина Боярчуків купила хату і пару акрів землі і вели малу господарку. Прибувши до Лемонту обоє Боярчуки включаються в релігійно-церковне життя та щедрими своїми жертвами помагають в будові нової церкви, а також маючи досвід покійний помагає добрими радами.

При тому виконує деяку майстерську роботу. Дружина Варвара як члениця ЛУКЖК і сестриця щиро помагає ввесь час у церкві.

Покійний був глубоко релігійним, любив свою церкву і нераз боронив її перед ворожими нападами. Любив свій нарід і ніколи не жалував дати щиру жертву на церковні і народні цілі. Покійний передплачував українські газети, в нього була українська книжка. Завжди інтересувався цілим нашим релігій-

бл. п. Павло Боярчук

но-народнім життям, як теж загальноканадським. З покійним можна було поговорити всі біжучі справи.

Похорон розпочався панахидою, що її відправив в навечеріє похоронів у церкві о. В. Волошин в заступстві о. пароха Е. Дмитрука, який в той час перебував у шпиталі. Дня 24 жовтня відправив заупокійну Службу Божу о. В. Волошин, в часі якої щирими словами попращав покійного з дружиною, з якою прожив понад п'ятьдесять років, донею замужною Піварчук і двома внуками та одним братом Василем з Ванкувер, парафіянами, односельчанами і друзями. Тіло покійного спочило на місцевому кладбищі. В часі поминального обіду промовляв місцевий дяк п. Антін Хомляк, краян покійного та щирими словами згадав покійного, як примірного парафіяна, батька й мужа та висловив співчуття родині. І так сірим шнурком один за другим відлітають у вирій ті, які будували Канаду. Покійний віддав свою молодість, сили, своїх шістдесять літ. Відходять ті, що дали сильні підвалини під релігійно-національне життя на місцях свого поселення. Хай земля Канади, прибрана батьківщина прийме його на вічний упокій і пам'ять його залишиться у зболілих серцях родини і нас усіх, що його знали і шанували.

Дружина покійного зложила 10.00 дол. на Пресфонд Українських Вістей, часописі, яку передплачував покійний від самих початків її видавання.

За жертву щиро дякуємо.

ELIK'S BOTANIC HERBS

Лікування зелами у виді порошку. НЕ ТРЕБА ВАРИТИ — НІ ЗАНУРЮВАТИ В РІДИНУ. Приготовані реєстрованим аптикарем. Вони принесуть знаменитї висліди. Вони помагають просувати отруйні збиті відходи з системи травлення, діють на печінку і побуджують жовчеві соки, що спричинюють правильне випорожнювання кишок. Вони мабуть, централізують СЕЧОВІ КВАСИ І ВАПНЯНІ СОЛИ, які засмієюють невтралізують СЕЧОВІ КВАСИ і спричинюють тугість, опухнення, болі та хоробливість.

Без різниці, як вн застарі, або як знеохочені, спробуйте за всяку ціну цього лікування зелами, які принесли полегшу у вище згаданих недугах багатьом терпящим.

Ціни: $2.50 і $3.50

ELIK'S DRUG STORE
Dept. UW
222-20 St. W., Saskatoon, Saskatchewan

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад ветеринарних лікі вв Едмонтоні
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

УВАГА! НОВА АДРЕСА! УВАГА!
ФУТРА
ВЕЛИКИЙ ВИПРОДАЖ ФУТЕР, ЖАКЕТІВ ШАЙОК ТА КОВНІРІВ
35% ЗНИЖКИ
Persian Lamb, Mouton Lamb, China Mink, Hudson Seal, Squirrel, Muskrat & French Seal Coats & Jackets. Caps, Collars & Muffs.
REPAIRING, REMODELLING & RELINING
Пишіть за інформаціями, або зайдіть особисто до:
DOMINION FURRIERS
10012 - 101A Ave., Edmonton, Alberta
напроти McLeod Building
Phone: 422-4386 Res.: 455-3229
А. Колодка, власник

25-річчя подружжя Володимира й Марії Модних у Калґарі

Галя Модна-Кіщак враз із своїм чоловіком Іваном, ріднею та приятелями влаштували гостинне прийняття для п-ва Володимира і Марії Модних з нагоди срібного ювілею їхнього подружого життя. Торжество розпочалося церковним благословенням, що його в церкві Успіння Пресв. Богородиці в Келгари довершив місцевий парох о. В. Мартиник. Співав мішаний хор під орудою д-р І. Чеховського. Дружками та дружбами були: п-і Дарія Кишка, Оля Савка та пп. Михайло і Петро Модні. Господарем ювілейного прийняття був інж. В. Папірчук. Він привітав ювілятів при вході на залю в супроводі дружбів та дружок, а хор проспівав грімке "многа літа". Понад двісті запрошених гостей привітали ювілятів гучними оплесками. При головному столі засіли дочка Галя із своїм чоловіком, син Ярослав та дочка Тамара, свати Іван та Марія Кіщаки, брати Михайло та Петро Модні із родиною та дружки.

Прийняття розпочалося молитвою, що її проказав о. В. Мартиник. Після багатої вечері, яку приготовили членкині ОЖ ЛВУ, перший вітав ювілятів о. В. Мартиник. З черги говорив інж. Папірчук, який коротко переповів життевий шлях ювілятів. Володимир є уроженцем Скваряви, жовківського повіту, а Марія походить родом із Дніпропетровщини. В таборах переміщених осіб у Німеччині доля злучила їх обоє і о. Володимир Слабий звінчав їх в українській католицькій церкві в Німеччині. З Німеччині подружжя виїхало було 1949 р. до Бразілії, а в 1956 р. Володимир враз із своєю ріднею приїхав на постійний побут до своїх братів Михайла та Петра в Келґарах. Бог поблагословив подружжя трьома діточками: Галею, Ярославом та Тамарою.

Від відділу Ліги Визволення України та від хору "Сурма" вітав голова п. Т. Мельник, а від хору ОЖ ЛВУ п-і Олена Коломийчук. Брат Михайло вітав ювілятів від рідні. Під кінець прийняття промовляв ювілят п. Володимир, який подякував усім за вшанування його ювілею своєю приявністю, а ініціяторам прийняття подякував за приготування гарного прийняття. Він склав подяку членкиням ОЖ ЛВУ за приготування багатої вечері, а учасникам прийняття за прекрасний кришталевий павук, який вони дістали в дарунку від усіх приявних. Прийняття закінчено молитвою, а відтак разпочалася забава з танками під звуки добірної оркестри, яка затягнулася до пізної ночі. Другого дня п-во Модні вітали в свойому гостинному домі на т. зв. поправинах запрошених гостей.

Із переведеної збірки передано 10.00 дол. на "Українські ВВісті". За жертву щиро дякуєм, а п-ву Модним бажаємо багато милих літ.

Білецький